

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Οδός Πατησίων, αριθμός 3, παρά τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

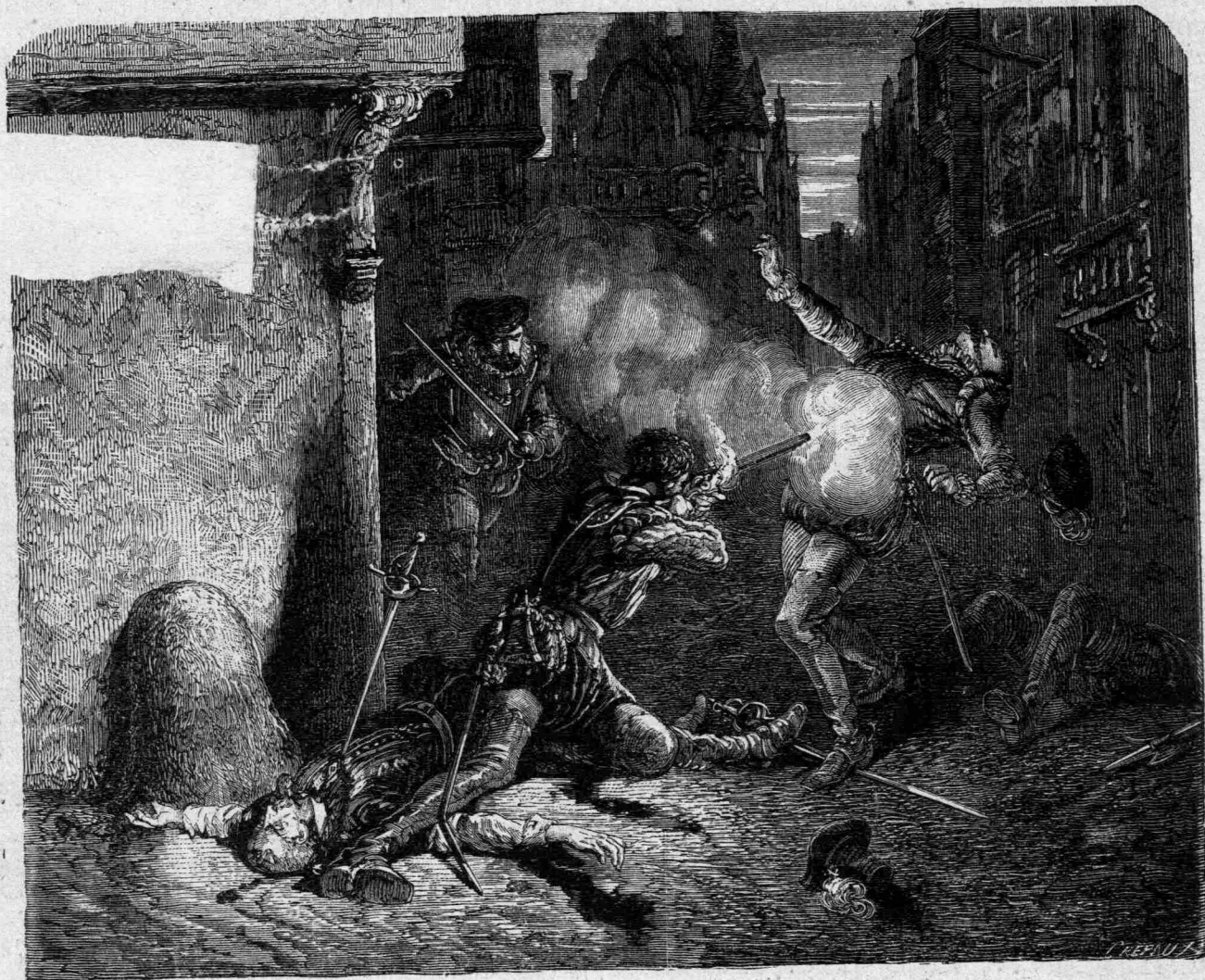
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμᾶ, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.).— Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ (Συν.).— Περιοδεία τοῦ Γκούλλι-βερ εἰς τοὺς Γίγαντας ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βροβδινιάκ, πολιτικὴ σάτυρα Swift, μετὰφ. Ι. Βαλαδάνη.— Μᾶθημα Ἀριθμητικῆς, διήγημα.

ΕΤΗΘΕΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, τὰς ἰσχυρίας 6, τῷ ἔσωτερικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτά 20.

Διευθυνταὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσφύρου καὶ χαρτονομισμάτων

Καὶ ἐποροδόγησε. Ἄλλ' ὁ Δεμοῦ ἐκλίνε καὶ ἡ σφαῖρα διήλθε. [Κεφάλ. ΞΣΤ']

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ
Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια. Ἴδε προηγουμένον φύλλον].

ΤΟ ΔΩΜΑ ΤΗΣ ΕΙΡΚΤΗΣ ΤΩΝ ΒΙΓΚΕΝΩΝ
ΞΔ

Ἐν τούτοις, ὁ Ἑρρίκος τῆς Ναβάρρας ἐβάδιζε μόνος καὶ σύνους ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς εἰρκτῆς. Εἰζέυρεν ὅτι ἡ Αὐλή ἦτο ἐν τῷ φρουρίῳ καὶ τὸ διαπεραστὸν βλέμμα του ἐμάντευε διὰ τῶν τοίχων τὸν Κάρολον ψυχορραγοῦντα. Εἶτα προσηλοῦτο φλεγόμενον ἐκ φιλοδοξίας ἐπὶ τῆς πρωτευούσης τῆς Γαλλίας.

— Παρίσιοι! ἐψιθύριζεν, ἰδοὺ οἱ Παρίσιοι! ἦτοι ἡ χαρὰ, ὁ θρίαμβος, ἡ δόξα, ἡ ἰσχὺς, ἡ εὐδαιμονία. Οἱ Παρίσιοι, ὅπου ὑπάρχει τὸ Λουβρον, καὶ τὸ Λουβρον ὅπου ὑπάρχει ὁ θρόνος... Καὶ ὅμως ἐν τι μὲ ἀποχωρίζει ἀπὸ τοὺς τόσῳ ποθητοὺς Παρισίους!... Αὐτοὶ οἱ λίθοι, οἵτινες κλείουσι μετ' ἐμοῦ καὶ τὴν ἐχθρὰν μου.

Καὶ ἀπὸ τῶν Παρισίων ἐπαναφέρων τὸ βλέμμα του εἰς τὰς Βιγκέννας, διέκρινεν ἀριστερᾶ, ἐν τινὶ μικρᾷ κοιλάδι, καλυπτομένη ὑπὸ ἀμυγδαλεῶν καὶ ἐγθέων, ἄνδρα κινῶν ἐπὶ τοῦ θώρακος τοῦ ὁποίου ἀντανεκλᾶτο ἐπιμόνωσ ἠλιακὴ τις ἀκτίς, πύρινον σημεῖον στρεφόμενον ἐν τῷ δια-

στήματι εἰς ἐκάστην κίνησιν τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου.

Ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος ἵππευεν ὀρμητικὸν τινα ἵππον καὶ ἐκράτει ἀπὸ τῶν χαλινῶν ἕτερον, οὐχ ἦσσαν τοῦ ἰδικοῦ του ἀνυπόμονον.

Ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας προσήλωσε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ἵππέως, ὅστις ξιφουλκήσας ἔθετο μακροὺς εἰς τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του καὶ ἔσειεν αὐτὸ ὡς ποιῶν σημεῖον.

Κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐπὶ τοῦ ἀπέναντι λόφου τὸ αὐτὸ σημεῖον ἐπανεληφθη. Εἶτα ἐφάνησαν περὶ τὸ φρούριον πλήθος μακροὺς εἰς τὴν αἰχμὴν τοῦ ξίφους του καὶ ἔσειεν αὐτὸ ὡς ποιῶν σημεῖον.

Ἦσαν ὁ Δεμοῦ καὶ οἱ Οὐγονόττοι,

οΐτινες, μαθόντες ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐψυχορράγει καὶ φοβηθέντες μὴ γείνη ἀπόπειρά τις κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Ἐρρίκου, εἶχον συνέλθει παρὰ τὸ φρούριον, ἔτοιμοι πρὸς ἄμυναν ἢ προσβολήν.

Ὁ Ἐρρίκος ἐπανεφερε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν ἱππέα, ὃν εἶδε τὸ πρῶτον, καὶ κύψας, ἐκτός τοῦ περιτοίχου ἐσχίασε διὰ τῶν χειρῶν τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀνεγνώρισε τὸν νέον Οὐγονόττον.

— Δεμουὶ! ἀνέκραξεν, ὡσεὶ οὗτος ἠδύνατο νὰ τὸν ἀκούσῃ.

Καὶ ἐν τῇ χαρᾷ του ὅτι εἶδεν ἑαυτὸν περικυκλούμενον ὑπὸ φίλων ἤρξατο νὰ σείῃ καὶ αὐτὸς τὸν πῖλον του καὶ τὴν ζώνην του.

Πᾶσαι αἱ μικραὶ ἐκεῖναι λευκαὶ σημαῖαι ἤρξαντο σειόμεναι ἐκ νέου, μετὰ ζωγράφουτος μαρτυρούσης τὴν χαρὰν των.

— Φεῦ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, μὲ περιμένουν, καὶ δὲν δύναμαι νὰ μεταβῶ πρὸς αὐτούς. Διατί νὰ μὴ τὸ πράξω ὅτε ἴσως ἠδύναμην;... Τώρα εἶναι ἄργα.

Καὶ ἐποίησεν αὐτοῖς σημεῖον ἀπελπισίας, εἰς ὃ ὁ Δεμουὶ ἀπήντησε δι' ἑτέρου σημαίνοντος: *Θὰ περιμένω.*

Τότε ὁ Ἐρρίκος ἤκουσε βήματα ἀνερχόμενα τὴν κλίμακα, καὶ ἔσπευσε νὰ ἀπομακρυνθῇ. Οἱ Οὐγονόττοι, ἐννοήσαντες τὴν αἰτίαν τοῦ κινήματος τούτου, ἐπανεθνετο τὰ ξίφη εἰς τὰς θήκας των καὶ ἐφύλαξαν τὰ μακροθήλια των.

Ὁ Ἐρρίκος εἶδε μετὰ τινος τρόμου ἐμφανισθεῖσαν τὴν Αἰκατερίναν καὶ ὄπισθεν αὐτῆς δύο φρουροὺς σταθέντας εἰς τὴν ἄκραν τῆς κλίμακας.

— Ἄ! ἐψιθύρισε ὁ Βεαρνός· κἄτι νέον καὶ σπουδαῖον τρέχει.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐκάθησεν ἐπὶ τινος λιθίνου ἐδωλίου ὅπως ἀναπνεύσῃ ὀλίγον.

Ὁ Ἐρρίκος ἐπλησίασεν εἰς αὐτὴν καὶ χαριέντως μειδιῶν εἶπεν:

— Ἐμε ζητεῖτε, ἀγαθὴ μου μητέρα;

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνα. Ἡθέλησα νὰ σᾶς δώσω τελευταῖόν τι σημεῖον τῆς ἀγάπης μου. Προσεγγίζομεν εἰς ὑπερτάτην στιγμήν. Ὁ βασιλεὺς ἀποθνήσκει καὶ ζητεῖ νὰ ὁμιλήσῃ μεθ' ὑμῶν.

— Μετ' ἐμοῦ; εἶπεν ὁ Ἐρρίκος ἀνασκιοτήσας ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ναί, μεθ' ὑμῶν. Εἶπον αὐτῷ, εἶμαι βεβαίη, ὅτι ἐπιθυμεῖτε τὸν θρόνον τῆς Ναβαρρας, ἀλλ' ἔχετε καὶ τὴν φιλοδοξίαν νὰ ἐπαφθαλμιᾶτε καὶ τὸν τῆς Γαλλίας.

— Ὡ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια. Ἐγὼ τὸ εἰσεύρω καλῶς, ἀλλ' αὐτὸς τὸ πιστεύει καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ συνομιλίᾳ αὕτη εἶναι ἀναμφιδόλως παγίς.

— Κατ' ἐμοῦ;

— Ναί ὁ Κάρολος πρὶν ἢ ἀποθάνῃ θέλει νὰ μάθῃ τί ἔχει νὰ φοβῆται ἢ νὰ ἐλπίζῃ παρ' ὑμῶν. Καὶ προσέξατε, διότι ἐκ τῆς ἀπαντήσεως, τὴν ὁποῖαν θὰ τῇ δώσητε, ἐξαρτῶνται αἱ τελευταῖαί του διαταγαί, ἧτοι ὁ θάνατός σας ἢ ἡ σωτηρία σας.

— Ἀλλά, τί προτίθεται νὰ μοῦ προσφέρῃ;

— Τί εἰσεύρω ἐγώ; Ἴσως ἀδύνατα.

— Ἐπὶ τέλους, δὲν μαντεύετε, μητέρα μου;

— Ὅχι, ἀλλ' ὑποθέτω. Παραδείγματός χάριν...

Ἡ Αἰκατερίνα ἐσήγησε.

— Τί;

— Ὑποθέτω ὅτι πιστεύων ὅτι εἰσθε φιλόδοξος, καθὼς τῷ εἶπον, θέλει νὰ λάβῃ ἀπὸ τοῦ στόματός σας τὴν ἀπόδειξιν τῆς φιλοδοξίας ταύτης. Ὑποθέσατε ὅτι σᾶς δοκιμάζει ὡς ἄλλοτε ἐδοκιμάζον τοὺς ἐνόχους, ὅπως προκαλέσῃ ὀυλογοῖαν ἄνευ βλασάνων. Ὑποθέσατε, ἐξηκολούθησεν ἡ Αἰκατερίνα παρατηρούσα ἀτενῶς τὸν Ἐρρίκον, ὅτι σᾶς προτείνει διοικήσιν τινα, αὐτὴν τὴν ἀντιβασιλείαν.

Ἄφρατος χαρὰ ἐπλημύρισε τὴν καταπεπισμένην καρδίαν τοῦ Ἐρρίκου, ὅστις ὅμως ἐννύησας τὴν παγίδα δὲν παρεσύρθη, ἀλλ' εἶπεν:

— Εἰς ἐμέ; Ἄλλ' ἢ παγίς εἶναι πολὺ χονδροειδής. Εἰς ἐμέ τὴν ἀντιβασιλείαν, ἐνῶ εἰσθε ὑμεῖς καὶ ὁ ἀδελφός μου Ἀλανδών;

Ἡ Αἰκατερίνα ἔδραξε τὰ χεῖλη ὅπως κρύψῃ τὴν εὐχαριστήσιν της.

— Τότε, εἶπε, παραιτεῖσθε τῆς ἀντιβασιλείας;

— Ὁ βασιλεὺς ἀπέθανε ἐσκέφθη ὁ Ἐρρίκος καὶ αὕτη μοῦ στήνει τὴν παγίδα.

Εἶτα εἶπε μεγαλοφῶνως:

— Πρέπει νὰ ἀκούσω πρῶτον τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας, διότι, καθὼς καὶ ὑμεῖς, δέσποινα, ὠμολογήσατε, ταῦτα πάντα εἶναι ὑπόθεσις.

— Ἀναμφιδόλως, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἀλλὰ πάντοτε δύνασθε νὰ βεβαιώσητε τὰς προθέσεις σας.

— Ὡ! Θεέ μου! εἶπεν ἀφελῶς ὁ Ἐρρίκος. Μὴ ἔχων ἀξιώσεις, δὲν δύναμαι νὰ ἔχω προθέσεις.

— Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπάντησις, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, αἰσθανομένη ὅτι ὁ καιρὸς ἐπεῖγε καὶ παρασυρομένη ὑπὸ τῆς ὀργῆς. Ἡ οὕτως ἢ ἄλλως, ἀποφασίσσατε.

— Δὲν δύναμαι ν' ἀποφασίσω ἐπὶ ὑποθέσεων, δέσποινα. Μία ὀριστικὴ ἀπόφασις εἶναι πράγμα τόσῳ δύσκολον καὶ πρὸ πάντων τόσῳ σπουδαῖον, ὥστε πρέπει νὰ περιμένῃ τις τὴν πραγματικότητα.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα. Δὲν ἔχομεν καιρὸν νὰ χάνωμεν, καὶ ἡμεῖς καταναλίσκομεν αὐτὸν εἰς ματαιὰς συζητήσεις καὶ ἀμειβαίως ἐπιτηδειότητος. Ἄς παίζωμεν ὡς βασιλεὺς καὶ βασιλίσσα. Ἄν δεγθῆτε τὴν ἀντιβασιλείαν, εἰσθε νεκροί.

— Ὁ βασιλεὺς, ζῆ ἐσκέφθη ὁ Ἐρρίκος. Εἶτα μεγαλοφῶνως:

— Δέσποινα, εἶπεν εὐσταθῶς, ὁ Θεὸς κρατεῖ εἰς τὰς χεῖράς του τὴν ζῶν τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν βασιλέων, αὐτὸς θὰ μὲ ἐμπνεύσῃ. Ἄς εἰπωσιν εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα ὅτι εἶμαι ἔτοιμος νὰ παρουσιασθῶ εἰς αὐτήν.

— Σκέφθητε.

— Ἐπὶ δύο ἔτη τώρα, καθ' ἃ εἶμαι προγεγραμμένος, ἐπὶ ἑνα μῆνα, καθ' ὃν εἶμαι φυλακισμένος, ἔσχον τὸν καιρὸν νὰ

σκεφθῶ, δέσποινα, καὶ ἐσκέφθη. Ἄχθε λοιπὸν τὴν ἀγλασύνην νὰ καταβῆτε πρῶτη εἰς τοῦ βασιλέως καὶ νὰ εἰπῆτε εἰς αὐτὸν ὅτι σᾶς ἀκολουθῶ. Οἱ δύο οὗτοι γενναῖοι, προσέθετο δεῖξας τοὺς δύο φρουροὺς, θὰ ἀγρυπῶσιν ὅπως μὴ φύγω, ἄλλως τε δὲν τὸ ἔχω καὶ κατὰ νοῦν.

Ἐπῆρχε τόσῃ εὐστάθειᾳ εἰς τὴν φωνὴν καὶ τοὺς λόγους τοῦ Ἐρρίκου, ὥστε ἡ Αἰκατερίνα ἐνόησεν ὅτι καὶ ἡ τελευταῖα αὐτῆς ἀπόπειρα ἐναυάχησεν ὅθεν κατέβη ταχέως.

Μόλις αὕτη ἐγένετο ἄφρατος, ὁ Ἐρρίκος ἔδραμεν εἰς τὸ περιτοίχον καὶ ἐποίησεν εἰς τὸν Δεμουὶ σημεῖον σημαίνον: Πλησιάσατε καὶ ἔστέ ἔτοιμοι πρὸς πᾶν ἐνδεχόμενον.

Ὁ Δεμουὶ, ὅστις εἶχεν ἀφιππέυσει, ἱππευσεν αὐθις καὶ κρατῶν τὸν ἕτερον ἱππὸν ἀπὸ τῶν ἡνίων ἤλθε καλπαζῶν καὶ ἐτοποθετήθη εἰς ἀπόστασιν διπλῆς βολῆς πυροβόλου ἀπὸ τῆς εἰρκῆς.

Ὁ Ἐρρίκος καὶ χαρίστησεν αὐτὸν δι' ἑνὸς σημεῖου καὶ κατέβη.

Ἐξελθὼν πρῶτον ἀπὸ τῆς κλίμακας εὗρε περιμένοντάς τοὺς δύο στρατιώτας.

Διπλῆ φρουρὰ Ἐλβετῶν καὶ ἐλαφρῶν ἱππέων ἐφύλασσε τὴν εἴσοδον τῶν αὐλῶν.

Ἐδει τις νὰ διέλθῃ διπλοῦν στίχον λογχῶν ὅπως εἰσέλθῃ ἐντῷ φρουρίῳ ἢ ἐξέλθῃ αὐτοῦ.

Ἡ Αἰκατερίνα περιέμενεν αὐτὸν ἐκεῖ.

Ποιήσασα σημεῖον εἰς τοὺς συνοδευόντας τὸν Ἐρρίκον δύο στρατιώτας ν' ἀπομακρυνθῶσι, καὶ λαβοῦσα τὸν βραχιόνά του, τῷ εἶπε:

— Ἡ αὐλή αὕτη ἔχει δύο θύρας. Εἰς ἐκείνην τὴν ὁποῖαν βλέπετε ὄπισθεν τῶν δωματίων τοῦ βασιλέως, ἂν ἀρνηθῆτε τὴν ἀντιβασιλείαν, σᾶς περιμένω εἰς καλὸς ἵππος καὶ ἡ ἐλευθερία. Εἰς ταύτην δὲ διὰ τῆς ὁποίας διήλθετε, ἂν ἀκούσετε τὴν φωνὴν τῆς φιλοδοξίας σας... Τί λέγετε;

— Λέγω ὅτι, ἂν ὁ βασιλεὺς μὲ κάμῃ ἀντιβασιλέα, ἐγὼ θὰ διατάσω τοὺς στρατιώτας καὶ ὄχι ὑμεῖς. Λέγω ὅτι, ἂν ἐξέλθω τοῦ φρουρίου τὴν νύκτα, ὅλα αὐτὰ αἱ λόγχοι, ὅλα αὐτὰ τὰ ξίφη, ὅλα αὐτὰ τὰ πυροβόλα, θὰ ταπεινωθῶσιν ἐνώπιόν μου.

— Παράφρων! ἐψιθύρισε ἡ Αἰκατερίνα ἐν ἀπελπισίᾳ. Πιστεύσόν μοι, μὴ παίξῃς μετὰ τῆς Αἰκατερίνας τὸ φοβερὸν παιγνίδιον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου.

— Καὶ διατί ὄχι; εἶπεν ὁ Ἐρρίκος παρρητικῶν ἀτενῶς τὴν Αἰκατερίναν. Καὶ διατί ὄχι, ἀφοῦ ἕως σήμερον ἐκέρδησα;

— Ἀνάθεμα λοιπὸν εἰς τοῦ βασιλέως, κύριε, ἀφοῦ εἰς οὐδὲν πιστεύετε καὶ οὐδὲν ἀκούετε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, δεικνύουσα διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν τὴν κλίμακα, καὶ παίζουσα διὰ τῆς ἄλλης μεθ' ἑνὸς τῶν δηλητηριασμένων ἐγχειριδίων, ἅτινα ἔφερε πάντοτε εἰς τὴν ζώνην της.

— Διέλθετε πρῶτη, δέσποινα, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Ἐνώσω δὲν εἶμαι ἀντιβασιλεὺς, ἢ τιμὴ τῶν πρωτείων ἀνήκει εἰς ὑμᾶς.

Ἡ Αἰκατερίνα, ἰδοῦσα ὅτι ἐμάντευσεν αὐτήν, δὲν ἀπεπειράθη νὰ παρατείνῃ τὴν πάλην καὶ ἀνέβη πρῶτη.

ΣΔ

Η ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΙΑ

Ὁ βασιλεὺς ἤρξατο ν' ἀνυπομονῆ. Εἶχε προσκαλέσει τὸν Νανσὺ καὶ τὸν διέτατταν νὰ φέρῃ αὐτῷ τὸν Ἑρρίκον, ὅτε οὗτος ἐφάνη.

Ἴδὼν τὸν γαμβρὸν του εἰς τὴν θύραν, ὁ Κάρολος ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς, ἐνῶ ὁ Ἑρρίκος ἔμεινεν ἔντρομος ὡσανεὶ εἶχεν εὐρεθῆ ἀπέναντι πτώματος.

Οἱ δύο πρὸς τὸν βασιλέα ἱατροὶ ἀπεμακρύνθησαν, ἐπίσης καὶ ὁ ἱερεὺς, ὅστις εἶχεν ἔλθει ὅπως συστήσει εἰς τὸν Κάρολον τὰ τελευταῖα χριστιανικὰ καθήκοντα.

Οὐδεὶς ἠγάπα Κάρολον τὸν Θ', καὶ ὅμως πολλοὶ ἔκλειον ἐν τοῖς ἀντιβασιλείαις. Κατὰ τὸν θάνατον τῶν βασιλείων οἱ αἰετὸς καὶ ἂν ὦσιν οὗτοι, ὑπάρχουσι πάντοτε τινες χάνοντες καὶ φοβούμενοι μὴ δὲν κερδήσωσιν ὑπὸ τὸν διάδοχον.

Ὁ Κάρολος ἐμειδίασε πενθίμως. Οὐδεμίαν τῶν ἐντυπώσεων τῶν περιστοιχιζόντων αὐτοὺς διαφεύγει τοὺς θνήσκοντας.

— Ἐλθετε, Ἑρρικέττο, εἶπε, τείνων τὴν λιπόσαρκον χεῖρά του εἰς τὸν γαμβρὸν του καὶ διὰ φωνῆς γλυκυτάτης, οἷαν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχεν ἀκούσει ὁ Ἑρρίκος. Ἐλθετε, διότι ὑποφέρω μὴ βλέπω ὑμᾶς. Σὲ ἐβασάνισα πολὺ ζῶν, πτωχέ μου φίλε, καὶ ἐνίστε—τώρα μετανῶ, πιστεύσε με, — ἐσοῦνται ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι σὲ ἐβασάνιζαν. Ἀλλὰ ὁ βασιλεὺς δὲν εἶναι κύριος τῶν περιστάσεων καὶ, πλὴν τῆς μητρὸς μου Αἰκατερίνας, πλὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἄνζιου, πλὴν τοῦ ἀδελφοῦ μου Ἀλανσῶν, εἶχον ὑπὲρ ἐμὲ πάντοτε κάτι τι ἐνοχλοῦν με, τοῦ ὁποῖου ἀπαλλάσσομαι καθ' ὅσον πλησιάζω εἰς τὸν θάνατον: τὸ κάτι τι αὐτὸ ἦτο τὸ συμφέρον τοῦ κράτους.

— Βασιλεῦ, ἐφέλλισεν ὁ Ἑρρίκος, οὐδὲν ἄλλο πλέον ἐνθυμοῦμαι ἢ μόνον τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποίαν ἔτρεφον πάντοτε διὰ τὸν ἀδελφόν μου καὶ τὸ σέβας τὸ ὁποῖον ἔφερον πάντοτε εἰς τὸν βασιλέα μου.

— Ναί, ἔχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Κάρολος, καὶ σοὶ εὐγνωμονῶ δι' αὐτοὺς τοὺς λόγους σου. Ἑρρικέττο, διότι, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὑπέφερες πολὺ ὑπὸ τὴν βασιλείαν μου, χωρὶς νὰ λάβω ὑπ' ὄψιν ὅτι βασιλεύοντος ἐμοῦ ἀπέθανεν ἢ πτωχὴ μὴτηρ σου. Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ εἶδες ὅτι συγχάκις με ὦθον. Ἐνίστε ἀντέστην, ἀλλ' ἐνίστε καὶ ὑπέκυψα βραρυθείς. Ἀλλ' ὡς εἶπες καὶ σύ, ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ τοῦ παρελθόντος. Τώρα τὸ παρὸν μὲ ἐνδιαφέρει καὶ τὸ μέλλον μὲ τρομάζει.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ πτωχὸς βασιλεὺς ἐκάλυψε διὰ τῶν ἑλισσάμενων χειρῶν τοῦ τὸ πλιδνόν του πρόσωπον.

Εἶτα μετὰ τινος στιγμᾶς σιωπῆς.

— Πρέπει νὰ σώσω τὸ Κράτος, εἶπε χαμηλῆ τῆ φωνῆ καὶ κλίνας πρὸς τὸν Ἑρρίκον, πρέπει νὰ μὴ τὸ ἀφίσω νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τῶν φανατικῶν ἢ τῶν γυναικῶν.

Ὁ Κάρολος ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους χαμηλῆ τῆ φωνῆ καὶ κλίνας ὁ Ἑρρίκος

κος ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσεν ὀπισθεν τῆς κλίνης ὑπόκωφον κραυγὴν ὀργῆς. Ἴσως ἀνοιγμά τι ἐν τῷ τοίχῳ, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Καρόλου, ἐπέτρεπεν εἰς τὴν Αἰκατερίναν νὰ ἀκούῃ τὴν σπουδαιοτάτην ἐκείνην συνομιλίαν.

— Γυναικῶν; ἐπανελάθεν ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας ὅπως προκλήσῃ ἐξήγησιν.

— Ναί, Ἑρρίκε, εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἡ μήτηρ μου θέλει τὴν ἀντιβασιλείαν ἄχρως οὐ ἐπανελάθη ὁ ἀδελφός μου ἐκ Πολωνίας. Ἀλλ' ἀκουσον τί σοὶ λέγω, δὲν θὰ ἐπανελάθη.

— Πῶς! δὲν θὰ ἐπανελάθη; ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, οὐτινος ἢ καρδία διερρήγγυτο ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ὅχι, δὲν θὰ ἐπανελάθη, ἐξηκολούθησεν ὁ Κάρολος. Οἱ ὑπήκοοί του δὲν θὰ τὸν ἀφίσουν νὰ ἀναχωρήσῃ.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, πιστεύετε, ἀδελφέ μου, ὅτι ἡ βασιλομήτωρ δὲν τὸν εἰδοποίησε πρὸ πολλοῦ;

— Ναί, ἀλλ' ὁ Νανσὺ συνέλαβε τὸν ταχυδρόμον ἐν *Chateau-Thierry* καὶ μοι ἔφερε τὴν ἐπιστολήν, ἐν ἣ τῷ ἔγραψεν ὅτι πλησιάζω ν' ἀποθάνω. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔγραψα εἰς Βαρσοβίαν Ἡ ἐπιστολή μου θὰ φθάσῃ, εἶμαι βέβαιος, καὶ ὁ ἀδελφός μου θὰ φυλάσσεται καλῶς. Λοιπὸν, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, Ἑρρίκε, ὁ θρόνος θὰ εἶναι χῆρος.

Δευτέρα φοικίαισι ἐπικισθητοτέρα τῆς πρώτης ἠκούσθη αὐθις ὀπισθεν τῆς κλίνης.

— Βέβαια, διανοήθη ὁ Ἑρρίκος αὐτῆ εἶναι ἐκεῖ. Ἀκούει καὶ περιμένει.

Ὁ Κάρολος οὐδὲν ἤκουσεν.

— Τώρα, ἐξηκολούθησεν, ἀποθνήσκω ἄνευ ἄρρενος κληρονόμου.

Καὶ εἰσίγησε. Γλυκεῖά τις σκέψις ἐφάνη φαιδρύνασα τὸ πρόσωπόν του καὶ θείς τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Ἑρρίκου, εἶπεν:

— Φεῦ! ἐνθυμῆσαι, Ἑρρικέττο, ἐνθυμῆσαι τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο βρέφος, τὸ ὁποῖον σοὶ ἔδειξα ἐσπέραν τινὰ κοιμώμενον ἐν τῇ μεταξίνῃ αὐτοῦ κοιτιδί καὶ φυλαττόμενον ὑπ' ἐνός ἀγγέλου; Φεῦ! Ἑρρικέττο, θὰ μ' ὑ τὸ φονεύσῃς! . . .

— ὦ! βασιλεῦ! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος, οὐτινος οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπλημμύρησαν δακρύων, ὡς ὀμνῶν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ὅτι νύκτα καὶ ἡμέραν θὰ ἀγρυπνῶ ἐπὶ τῆς ζωῆς του. Διατάξτε, βασιλεῦ μου! . . .

— Εὐχαριστῶ, Ἑρρικέττο, εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Δέχομαι τὸν λόγον σου. Δὲν θέλω νὰ τὸ κάμῃς βασιλέα. . . Εὐτυχῶς δὲν ἐγεννήθη διὰ τὸν θρόνον. . . ἄλλ' ἀνθρωπον εὐτυχῆ. Ἀφίνα εἰς αὐτὸ περιουσίαν ἀνεξάρτητον, τῷ ἀρκεῖ δὲ ἡ εὐγένεια τῆς μητρὸς του, καὶ τῆς καρδίας. Ἴσως θὰ ἦτο καλλίτερον δι' αὐτὸ ἂν ἐγένετο κληρικὸς, δὲν θὰ τὸ ἐφοβοῦντο τότε. Ἄ! νομίζω ὅτι θὰ ἀπέθνησκον, ὅχι εὐτυχῆς, τοῦλάχιστον ἡσυχος, ἂν εἶχον ἐδῶ νὰ μὲ πᾶρηγοροῦν αἱ θωπεῖαι τοῦ βρέφους καὶ τὸ γλυκὺ πρόσωπον τῆς μητρὸς!

— Βασιλεῦ, δὲν εἰμπορεῖτε νὰ τοὺς φέρετε;

— Ἐλπίει διαπραγεῖν! δὲν θὰ ἐβόλοντο

ἐντεῦθεν. Αὐτὴ εἶναι ἡ κατάστασις τῶν βασιλείων! Δὲν δύνανται οὔτε νὰ ζήσωσιν, οὔτε νὰ ἀποθάνωσιν, ὡς θέλουσιν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ὑπόσχεσίν σου εἶμαι ἡσυχώτερος.

Ὁ Ἑρρίκος ἐσκέφθη.

— Ναί, βασιλεῦ μου, εἶπεν, ὑπέσχεθην, ἀλλὰ θὰ δυνηθῶ νὰ κρατήσω τὴν ὑπόσχεσίν μου;

— Τί ἐννοεῖς;

— Καὶ ἐγὼ αὐτὸς δὲν θὰ ἦμαι προγεγραμμένος, ἀπειλούμενος ὡς καὶ ἐκεῖνο περισσότερο ἀκόμη ἢ ἐκεῖνο, διότι ἐγὼ εἶμαι ἀνὴρ καὶ ἐκεῖνο βρέφος.

— Ἀπατάσαι, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος. Ἐμοῦ θανόντος, θὰ ἦσαι ἰσχυρός. Ἴδου δὲ τί θὰ σοὶ δώσῃ τὴν ἰσχὺν ταύτην.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ ψυχορραγῶν ἔσυρεν ἐκ τοῦ προσκεφαλίου του περγαμηνήν.

— Λάβε, τῷ εἶπεν.

Ὁ Ἑρρίκος ἀνέγνω τὸ διὰ τῆς βασιλικῆς σφραγίδος ἐσφραγισμένον ἐκεῖνο φύλλον.

— Τὴν ἀντιβασιλείαν εἰς ἐμὲ, βασιλεῦ! εἶπεν ὡχρίασας ἐκ τῆς χαρᾶς.

— Ναί, τὴν ἀντιβασιλείαν εἰς σέ, ἄχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ δουκὸς τοῦ Ἀνζιου, καὶ ἐπειδὴ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὁ δουξ τοῦ Ἀνζιου δὲν θὰ ἔλθῃ, δὲν σοὶ δίδω διὰ τοῦ χαρτίου αὐτοῦ τὴν ἀντιβασιλείαν, ἀλλὰ τὸν θρόνον.

— Τὸν θρόνον εἰς ἐμὲ! Ἐψιθύρισεν ὁ Ἑρρίκος.

— Ναί, εἶπεν ὁ Κάρολος, ὁ ὁποῖος μόνος εἶσαι ἄξιος αὐτοῦ, καὶ πρὸ πάντων ἱκανὸς νὰ κυβερνήσῃς τοὺς ἀκολάστους αὐτοὺς κομφουμένους, τὰς ἀσελεγεῖς αὐτὰς γυναικας, αἱ ὁποῖαι τρέφονται ἐξ αἵματος καὶ δακρύων. Ὁ ἀδελφός μου Ἀλανσῶν εἶναι προδότης, καὶ θὰ ἦναι προδότης πρὸς πάντας. Ἄφες αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, ὅπου τὸν ἔκλεισα. Ἡ μήτηρ μου θὰ θελήσῃ νὰ σὲ φονεύσῃ, ἐξόρισέ την. Ὁ ἀδελφός μου Ἀνζιὺ ἴσως μετὰ τρεῖς ἢ μετὰ τέσσαρας μῆνας ἐγκαταλείψῃ τὴν Βαρσοβίαν καὶ ἔλθῃ νὰ σοὶ ἀμφισβητήσῃ τὸν θρόνον· ἀπάντησον εἰς τὸν Ἑρρίκον δι' ἐνός διατάγματος τοῦ Πάπα Διεπραγματεύθη τὴν ὑπόθεσιν ταύτην διὰ τοῦ ἐν Ρώμῃ πρεσβευτοῦ μου δουκὸς τοῦ Νεβέρ, καὶ δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ λάβῃς τὸ διάταγμα.

— ὦ βασιλεῦ μου!

— Ἐν καὶ μόνον νὰ φοβῆσαι, Ἑρρίκε, τὸν ἐμφύλιον πόλεμον. Ἀλλὰ, μένων καθολικὸς τὸν ἀποφεύγεις, διότι οἱ Οὐγονόττοι δὲν ἀποτελοῦν κόμμα, εἰμὴ ἂν σὲ ἔχουν ἀρχηγόν, ὁ δὲ Κονδὲ δὲν δύναται νὰ πκλαίσῃ κατὰ σοῦ. Ἡ Γαλλία εἶναι χώρα πεδινή, Ἑρρίκε, καὶ ὡς ἐκ τούτου καθολική. Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας πρέπει νὰ ἦναι βασιλεὺς τῶν καθολικῶν, καὶ ὄχι τῶν Οὐγονόττων, διότι ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας πρέπει νὰ ἦναι ὁ βασιλεὺς τῆς πλειονότητος. Εἶπόν τινες ὅτι αἰσθάνομαι ἐλέγχους διὰ τὴν νύκτα τοῦ ἁγίου Βαρθολομαίου. Ἀμφισβολίας, ναί! ἐλέγχους, ὄχι. Εἶπον ὅτι δι' ὄλων μου τῶν πόρων ἀποδίδω τὸ αἶμα τῶν Οὐγονόττων. Εἰσεύρω τί ἐξέρχεται τῶν πόρων τοῦ σώματος μου; ἀρσενικὸν καὶ ὄχι αἷμα

— ὦ βασιλεῦ! τί λέγετε;

— Τίποτε. Ἄν θά ἐκδικηθῆ τις τὸν θάνατόν μου. Ἐρρικέττο, θά τὸ πράξῃ μόνος ὁ Θεός. Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν δι' ἄλλο ἢ ὅπως προλάβωμεν τὰς συνεπειάς. Σοὶ κληροδοτῶ καλὸν συμβούλιον καὶ στρατὸν δεδοκιμασμένον. Στηρίχθητι ἐπὶ τοῦ συμβουλίου καὶ ἐπὶ τοῦ στρατοῦ ὅπως ἀνισταθῆς εἰς τοὺς μόνους ἐχθρούς σου, τὴν μητέρα μου καὶ τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσῶν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη ἐν τῷ προδρόμῳ ὑπόκωφος κλαγγὴ ὄπλων καὶ στρατιωτικὰ προστάγματα.

— Ἀπέθανον, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Τί! φοβεῖσαι; διστάζεις; εἶπεν ὁ Κάρολος ἀνησυχῶς.

— Ἐγὼ! βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος, οὔτε φοβοῦμαι, οὔτε διστάζω. Δέχομαι.

Ὁ Κάρολος ἐσφιγξεν αὐτῷ τὴν χεῖρα. Ἐπειδὴ δὲ καὶ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ τροφὴ προσήρχετο ὅπως δώσῃ αὐτῷ ποτόν τι, εἶπεν αὐτῇ:

— Προσκάλεσε τὴν μητέρα μου, καλή μου τροφέ, εἰπέ δὲ νὰ φέρωσι καὶ τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσῶν.

ΣΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΑΠΕΘΑΝΕ: ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

Ἡ Αἰκατερίνα καὶ ὁ δοῦξ τοῦ Ἀλανσῶν εἰσῆλθον πελιδνοὶ καὶ τρέμοντες. Ἡ Αἰκατερίνα εἶχεν ἀκούσει καὶ τοὺς λόγους τοῦ Καρόλου καὶ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἐρρίκου. Εἶχε δὲ ἀνακοινώσει ταῦτα εἰς τὸν Φραγκίσκον.

Ὁ Ἐρρίκος ἴστατο ὄρθιος παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ Καρόλου.

Ὁ βασιλεὺς ἀνεκοίνωσε τὴν θέλησίν του.

— Δέσποινα, εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του. Ἄν εἶχον υἱόν, θά εἴσθε ἀντιβασιλισσα. Ἐν ἐλλείψει ὑμῶν, θά ἦτο ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας. Ἐν ἐλλείψει δὲ τούτου, ὁ ἀδελφός μου Φραγκίσκος. Ἀλλὰ δὲν ἔχω υἱόν, καὶ μετὰ τὸν θάνατόν μου ὁ θρόνος ἀνήκει εἰς τὸν ἀδελφόν μου τὸν δοῦκα τοῦ Ἀνζιού, ὅστις εἶναι ἀπὼν. Ἐπειδὴ δὲ καὶ μετ' οὐ πολὺ θά ἔλθῃ νὰ διεκδικήσῃ τὸν θρόνον τοῦτον, δὲν θέλω νὰ εὕρῃ ἐπ' αὐτοῦ ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἔχων ἴσα καὶ ἐκεῖνος δικαίωματα νὰ δύναται ν' ἀμφισβητήσῃ τὰ δικαίωμάτα του καὶ ὡς ἐκ τούτου νὰ ἐκτεθῆ τὸ Κράτος εἰς πολέμους τῶν μνηστήρων. Ἴδου διατί δὲν διορίζω ὑμᾶς, δέσποινα, ἀντιβασιλισσάν, διότι θά ἠναγκάζεσθε νὰ ἐκλέξετε μεταξὺ τῶν δύο υἱῶν σας, ὅπερ εἶναι ἀλγεῖνόν διὰ τὴν καρδίαν μητρός. Ἴδου διατί δὲν διορίζω τὸν ἀδελφόν μου Φραγκίσκον, διότι ὁ ἀδελφός μου Φραγκίσκος δύναται νὰ εἰπῇ εἰς τὸν πρωτότοκον: «Εἶχετε θρόνον, διατί τὸν ἐγκατελείψετε;» Ὅχι! ἐκλέξα ἀντιβασιλέα τὸν δυνάμενον νὰ λάβῃ τὸ στέμμα ὡς παρακαταθήκην καὶ νὰ κρατήσῃ αὐτὸ εἰς τὰς χεῖράς του, ἀντὶ νὰ τὸ θέσῃ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Τὸν ἀντιβασιλέα αὐτὸν χαιρετίσατε, δέσποινα, χαιρετίσατε αὐτόν, ἀδελφέ μου. Εἶναι ὁ βασιλεὺς τῆς Ναβάρρας!

Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἐχαίρετίσε διὰ τῆς χειρὸς τὸν Ἐρρίκον.

Ἡ Αἰκατερίνα καὶ ὁ Ἀλανσῶν ἐποίησαν κίνημά τι μεταξὺ νευρικῆς φοβικιάσεως καὶ χαιρετισμοῦ.

— Λάβετε, ὑψηλότατε ἀντιβασιλεῦ, εἶπεν ὁ Κάρολος τὴν περγαμνὴν, ἡ ὁποία ἄχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ βασιλέως τῆς Πολωνίας παρέχει ὑμῖν τὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ, τὰς κλεῖδας τῶν ταμείων, τὴν ἰσχύν καὶ τὰ δικαίωματα τῆς βασιλείας.

Ἡ Αἰκατερίνα κατεβρόχθιζε τὸν Ἐρρίκον διὰ τοῦ βλέμματος. Ὁ Φραγκίσκος ἔτρεμε σύσσωμος, ἀλλ' ἡ ἀδυναμία τοῦ ἐνὸς καὶ ἡ εὐστάθεια τῆς ἄλλης ἐδείκνυον εἰς τὸν Ἐρρίκον προσεγγίζοντα τὸν κίνδυνον.

Καὶ ὅμως καταβαλὼν πάντα φόβον ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ βασιλέως τὴν περγαμνὴν, καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τῆς Αἰκατερίνης καὶ τοῦ Φραγκίσκου βλέμμα σημαίνον:

— Προσέξατε, εἶμαι κύριός σας.

Ἡ Αἰκατερίνα ἐνόησε τὸ βλέμμα ἐκεῖνο.

— Ποτέ! ποτέ! ἀνέκραξε. Ποτέ ἡ γενεά μου δὲν θά κύψῃ ὑπὸ γενεῶν ξένων. Ποτέ ἓνας Βουρβόνος δὲν θά βασιλεύσῃ εἰς τὴν Γαλλίαν ἐνόσφ' ἕξ εἰς Βαλοῶ!

— Μῆτέρ μου, μῆτέρ μου, ἀνέκραξε Κάρολος ὁ Θ' ἀνεγερθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης, φοβερώτερος ἢ ποτέ. Προσέξατε, εἶμαι ἀκόμη βασιλεὺς: ὄχι διὰ πολὺν καιρὸν, τὸ εἰξεύρω. Ἀλλὰ δὲν μοῦ χρειάζεται πολὺ διὰ νὰ δώσω μίαν διαταγὴν, δὲν μοῦ χρειάζεται πολὺ διὰ νὰ τιμωρήσω τοὺς δολοφόνους καὶ τοὺς δηλητηριαστάς.

— Δώσατε λοιπὸν τὴν διαταγὴν ταύτην, ἂν τολμάτε. Πηγαίνω καὶ ἐγὼ νὰ δώσω τὰς ἰδικάς μου. Ἐλθέ, Φραγκίσκε.

Καὶ ἐξῆλθε ταχέως σύρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν δοῦκα τοῦ Ἀλανσῶν.

— Νανσύ! ἀνέκραξεν ὁ Κάρολος. Νανσύ! Ἐδῶ, ἐδῶ! διατάσσω, τὸ θέλω. Νανσύ, συλλάβετε τὴν μητέρα μου, συλλάβετε τὸν ἀδελφόν μου, συλλάβετε...

Τὸ αἷμα ἀνελθὸν ἔκοψε τὴν φωνὴν τοῦ Καρόλου, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ λοχαγὸς τῶν φρουρῶν τοῦ ἠνοιγε τὴν θύραν. Ὁ βασιλεὺς πνιγεὶς ἐρρογχάλιζεν ὑπτίως ἐπὶ τῆς κλίνης.

Ὁ Νανσύ δὲν ἤκουσεν ἄλλο ἢ τὸ ὄνομά του.

— Φρουρήσατε τὴν θύραν, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, καὶ ἀπαγορεύσατε εἰς πάντας τὴν εἰσόδον.

Ὁ Νανσύ ὑποκλιθεὶς ἐξῆλθεν.

Ὁ Ἐρρίκος ἐκύτταξε τὸ ἄψυχον σχεδὸν ἐκεῖνο σῶμα, καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ἴδου ἡ ὑπερτάτη στιγμὴ. Θά βασιλεύσω; θά ζῶσ;

Τότε τὸ πρκαπέτασμα τοῦ τιμωνίου ἀνυψώθη, κεφαλὴ ὠχρὰ ἐφάνη ὀπισθεν αὐτοῦ, καὶ φωνὴ ἠκούσθη εἰπούσα:

— Ζήσατε.

— Ὁ Ρενέ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ναί, βασιλεῦ!

— Ἡ πρόρρησίς σου λοιπὸν ἦτο ψευ-

— Θά γείνετε, ἀλλὰ δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα.

— Πῶς τὸ εἰξεύρεις; Ὁμίλει διὰ νὰ ἰδῶ ἂν πρέπει νὰ σοῦ πιστεύσω.

— Ἀκούσατε.

— Ἀκούω.

— Κλίνατε.

Ὁ Ἐρρίκος ἐκλινεν ἄνωθι τοῦ σώματος τοῦ Καρόλου, ἀφ' ἐτέρου ἐκλινε καὶ ὁ Ρενέ.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ Ρενέ. Ἡ βασιλομήτωρ μὲ ἔθεσεν ἐδῶ ὅπως σὰς ἀπολέσω. Ἀλλ' ἐπιθυμῶ καλλίτερον νὰ σὰς ὑπηρετήσω, διότι ἔχω πεποιθήσιν εἰς τὸ ὄρασκοπίόν σας. Ὑπηρετῶν δὲ ὑμᾶς εὐρίσκω ταῦτοχρόνως τὸ συμφέρον τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς μου.

— Μὴ σὲ διέταξεν ἡ βασιλομήτωρ νὰ μοῦ εἰπῆς ταῦτα πάντα; ἠρώτησεν ὁ Ἐρρίκος πλήρης ἀμφιβολίας καὶ στενοχωρίας.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ρενέ. Ἀλλ' ἀκούσατε ἐν μυστικόν.

Καὶ ἔκυψεν ἐτι μᾶλλον. Ὁ Ἐρρίκος τὸν ἐμιμήθη, ὥστε αἱ δύο κεφαλαὶ ἠγγιζόν σχεδόν.

— Ἀκούσατε, εἶπεν ὁ Ρενέ, ἀκούσατε μυστικόν, τὸ ὅποῖον ἐγὼ μόνος εἰξεύρω καὶ τὸ ὅποῖον εἶμαι ἕτοιμος νὰ σὰς ἀποκαλύψω ἂν μοῦ ὀρκισθῆτε ἐπὶ τοῦ ψυχορραγοῦντος τούτου ὅτι μοῦ συγχωρεῖτε τὸν θάνατον τῆς μητρός σας.

— Σοὶ τὸ ὑπεσχέθη ἄπαξ, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος γενόμενος κατηφής.

— Μὴ τὸ ὑπεσχέθητε, ἀλλὰ δὲν ὀρκίσθητε, εἶπεν ὁ Ρενέ ποιήσας κίνημά τι πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Τὸ ὀρκίζομαι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος ἐκτεινάς τὴν δεξιὰν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ βασιλέως.

— Καλὰ, βασιλεῦ, εἶπεν ὁ Ρενέ μετὰ σπουδῆς, ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας ἐρχεται.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος. Ὁ ταχυδρόμος συνελήφθη τῇ διαπαγῇ τοῦ βασιλέως Καρόλου.

— Συνελήφθη εἰς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ *Château-Thierry*, ἀλλ' ἡ βασιλομήτωρ προῖδουσα τοῦτο εἶχε πέμψει τρεῖς διὰ τριῶν διαφόρων ὁδῶν.

— ὦ! δυστυχῆς ἐγὼ! εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Ταχυδρόμος ἀφίχθη τὴν πρῶταν ταύτην ἐκ Βαρσοβίας. Ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησεν ὀλίγῳ μετ' αὐτόν, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, διότι ἐν Βαρσοβίᾳ ἠγνόουν ἔτι τὴν ἀσθένειαν τοῦ βασιλέως. Ὁ ταχυδρόμος ὀλίγας ὥρας μόνον προηγείται τοῦ Ἐρρίκου τοῦ Ἀνζιού.

— ὦ! ἂν εἶχον μόνον ὀκτῶ ἡμέρας καιρὸν!

— Ναί, ἀλλὰ δὲν ἔχετε ὀκτῶ ὥρας. Ἡκούσατε τὴν κλαγγὴν τῶν ὄπλων;

— Ναί.

— Αὐτὰ τὰ ὄπλα ἐτοιμαζόνται δι' ὑμᾶς. Θά ἔλθουν νὰ σὰς φονεύσωσιν ἐν αὐτῷ τούτῳ τῷ κοιτῶνι τοῦ βασιλέως.

— Ὁ βασιλεὺς δὲν ἀπέθανεν ἀκόμη.

ἦναι νεκρός. Ἐχετε λοιπὸν δέκα λεπτὰ νὰ ζήσετε ἴσως καὶ ὀλιγώτερον.

— Τότε, τί νὰ κάμω;

— Νὰ φύγετε ἀμέσως.

— Ἀλλὰ πόθεν; Ἄν περιμένωσιν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον, θὰ μὲ φονεύσωσι μόλις ἐξέλθω.

— Ἀκούσατε. Ριψοκινδυνεύω δι' ὑμᾶς.

Μὴ τὸ λησμονεῖτε.

— Ἐσο ἡσυχος.

— Ἀκολουθήσατέ με διὰ τῆς μυστικῆς αὐτῆς διόδου. Θὰ σᾶς ὀδηγήσω εἰς τὴν ἐξώθυραν. Εἶτα, ὅπως σᾶς δώσω καιρόν, θὰ μεταβῶ νὰ εἰπῶ εἰς τὴν βασιλομήτορα, ὅτι ἐτοιμάζεσθε νὰ καταβῆτε. Θὰ πιστεύσωσι δὲ ὅτι ἀνεκαλύψατε τὴν μυστικὴν διόδον καὶ ὅτι ἐπωφελήθητε αὐτὴν διὰ νὰ φύγετε. Ἐλθετε.

Ὁ Ἐρρίκος κύψας ἠσπᾶσθη τὸν Κάρυλον ἐπὶ τοῦ μετώπου.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΑἸΪΑΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου φύλλον).

— Παρακαλῶ, ἀγαπητὴ μου Χανούμισσα, τί ἀνάγκην εἶχετε νὰ τρέξητε οὕτως;... Εἶσθε ἰδρωμένη, προσέχετε τοῦλάχιστον νὰ μὴ κρυώσητε. εἶπεν ἡ πρεσβυτάτη τῶν γυναικῶν, βάλετε τοῦτο τὸ σάλι ἐπάνω ἀπὸ τὸν φρετζέον σας, εἶναι τρέλλα νὰ καταντήση κάνεις ἔτσι! Νὰ μὲ συγχωρήσῃ ὁ Ἀλλάχ, ἀλλὰ θαρρεῖ κάνεις πῶς ἔκλαυσε...

— Καθόλου... Μὴ ἀνησυχεῖτε δι' ἐμέ. Νεφισσέ, πὲ νὰ μού φέρουσιν ἕνα σιγαράκι κ' ἕνα καφέ. Θέλω νὰ κοιμηθῶ ἐπὶ μίαν ὥραν διὰ ν' ἀναλάβω.

Ἡ νεανίς, μὴ δυναμένη ἄλλως νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν της, ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν της διὰ τοῦ ἐνὸς κρασπέδου τοῦ φρετζέ της καὶ στηριζομένη ἐπὶ τοῦ γόνατος μίας τῶν δούλων της, προσεποιήθη ὅτι ἐκοιμάτο. Δύο ὥραι παρήλθον οὕτω.

Ἐν ᾧ δ' ἡ Γκιούλ ἐσυλλογιζέτο μετὰ λύπης τὸν Ἀβδούλ-Μετζίτ, αἱ δούλαι καὶ αἱ χανούμισσαι κατεσκευάζον στεφάνους μὲ τοὺς ἐν Τοκάτη συλλεχθέντας ναρκίσσους.

Ἀΐφνης ἡ Γκιούλ ἐφάνη ἀφυπνιζομένη, ἐντρόμως ἐξεγερθεῖσα ἐκ τοῦ ὕπνου της ὑπὸ τοῦ κρωγμοῦ ἀγέλης κοράκων, οἵτινες προσεγγίζοντος τοῦ λυκαυγὸς ἐζήρχοντο ἐκ τῶν φωλεῶν των καὶ περιεπέτων κρώζοντες περὶ τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων.

— Κατηραμένη ἡμέρα, πλήρης ὀδύνης καὶ ἀπκασιῶν οἰωνῶν! ἀνεφώνησεν ἡ νεανίς ἐγειρομένη. Ταῦτα τὰ πένθιμα πτηνὰ δὲν θὰ παύσουν νὰ ψάλλωσιν οὕτω προσκαλοῦντα τὸν θάνατον, ὅστις φθάνει ἐπὶ τῶν μαύρων πτερόγων των!...

— Τί ἐπάθετε, Γκιούλ-Χανούμ; ἠρώτησαν αἱ γείτονες, ἐκπλαγῆσαι διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἐγερσίαν της, ὁ βραχίτις σᾶς ἦναι; Ἦσυχάσατε, δὲν εἶναι τίποτε τόσον κακόν, ὅσον τὸ νὰ κοιμάται κάνεις ἔτσι τὸν ἄνθρωπον ἄνα...

Ὁ ἀμαξηλάτης ἐλθὼν εἶπεν ὅτι ἡ ὥρα τοῦ ἐφάνετο κατάλληλος νὰ ἐπιστρέψωσι, καὶ αἱ γυναῖκες εἰσήλθον εἰς τὴν βρεφίαν ἀμαξαν.

Ἦτο πολὺ ὥραία ἡ ὁδός, ἣν κατέβαινον περὶ τὸ ὄρος: ὁδὸς στενὴ, τετμημένη καθέτως διὰ μέσου θάμνων, πτερίδων καὶ σπάρτων, ἐν οἷς καὶ μωρέαι, βρωναῖαι, τὸ ζιζυφοδένδρον μὲ λεπτὰ φύλλα, ἡ ροῖα καὶ πλῆθος ἄλλων. Καὶ ὅποιον μεγαλοπρεπὲς πανόραμα ἀπελάμβανον ἐκ τοῦ εὐθαλοῦς ἐκείνου λαβυρίνθου! ὅτε μὲν τὰ ὑποκούακα ὄρη τῆς Ἀσίας, ὧν τὰ πλεῖστα ἀκαλλιέργητα, κύματτα μεγάλα ὑψούμενα μέχρι τῶν νεφῶν, ὅτε δὲ ἐντομή τις ἦτοι κύλπωσις τοῦ διαυγὸς Βοσπόρου ἐφάνετο περιβαλλομένη ὑπὸ τοῦ ὄρους.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἠκουσεν ἀδιαφόρως τὴν ἀδολεσχίαν τῶν συντρόφων της, ἐξεγειρομένη ἐκ τῆς ἀμάξης ὅπως ἀκολουθῆ διὰ τοῦ βλέμματός της τὴν Τοκάτην, ἣς ἐφαίνετο, ἐνῶ ἔστρεφον, ἡ ὀδοντωτὴ στέγη τῶν κιτριῶν τοίχων.

— Ἰδοὺ! εἶπεν αἰφνης, διακόπτουσα νέκν τινὰ γυναῖκα, διηγουμένην τὰ περιστατικὰ πλουσίου τινὸς γάμου, τελεσθέντος νεωστὶ, ἰδοὺ ἡ στέγη τῆς καλύβης...

— Λοιπὸν;

— Εἶναι σκεπασμένη ἀπὸ κόρακας. Ὁ Θεὸς νὰ μὲ φυλάξῃ!

— Πόσον σὲ ταραττοῦν αὐτὰ τὰ πουλιὰ, ἀγαπητὴ μου Γκιούλ! δὲν εἶναι ἐλεύθερα νὰ ὑπάγουν ὅπου θέλουσιν;

— Πρῶτον ὁ Μεγαλειότατος δὲν εἶναι ἔς τὴν Τοκάτην, καὶ διὰ τοῦτο τὸ κακὸν σημάδι δὲν ἔμπορὶ νὰ ἦναι δι' αὐτόν, εἶπε μία ἐκ τῶν γειτομισσῶν.

— Ἀλλοίμονον! εἶπε στεναλῶσα ἡ Γκιούλ. Καὶ κρατοῦσα τὰς χεῖρας συνεσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους, παρεκάλεσεν ἐν σιγῇ τὸν Ἀλλάχ νὰ ἐλεήσῃ τὸν σουλτάνον.

Ἡ ἀμαξία εἶχε καταβῆ τὸν λαβυρίνθον, καὶ ἔμελλε νὰ διαβῆ ἐγγύθεν τῶν κιγκλιδίων τῆς Τοκάτης, ὅτε ὁ ἀμαξηλάτης, ὅστις ἠγείτο τῶν βραδυπόρων βουβαλῶν ἐσταμάτησεν αἰφνης τὴν συνωρίδα του.

Ἡ πρὸ ὀλίγου ἐρήμη ὁδός, εἶχε πληρωθῆ ὑπὸ τῶν ἐν Βεῖκος σταθμευόντων στρατιωτῶν, κωλυόντων τὴν ἀμαξαν νὰ διαβῆ. Ἐκατοντάδες ἵππων μετ' ἐπιπίων εὐρίσκοντο δεδεμένοι εἰς τὰς κιγκλιδας καὶ ἐν τοῖς πέριξ ἴσταντο ἀμαξαὶ μὲ τὴν οἰκοστολήν τοῦ σουλτάνου. Διὰ τὴν παραπετάσματός των φυλλωμάτων, ἄτινα περιεκύκλουν τὴν Τοκάτην, διεκρίνοντο φῶτα σπινθηροβολοῦντα δι' ὄλων τῶν θυριδῶν τοῦ ἀγροτικοῦ οἴκου. — Ἀναχωρήσεις καὶ ἀφίξεις ἀξιωματικῶν ἕκαστον τὴν ἄμμον τοῦ μικροῦ κήπου νὰ τρίζῃ, ἀγγελιαφόροι δ' ἐξεκίνουν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἵνα δράμωσι πρὸς τὸ μέρος τοῦ Βεῖκος.

— Δυστύχημα συνέβη! ἀνεφώνησεν ἡ Γκιούλ ἀθρονοῦσα.

— Καλέ, τί λέγετε; ὁ Μεγαλειότατος ἔφθασεν εἰς Τοκάτην, καὶ θὰ χρειασθῆ νὰ πρῶσιν ἄλλον δούλον. δὲν εἶναι τίποτε,

εἶπεν ἡσυχῶς ἡ πρεσβυτάτη τῶν χανούμισσῶν.

Ὁ ἀμαξηλάτης εἶχεν ἤδη στρέψει τὴν ἀμαξαν καὶ ἠτοιμάζετο ν' ἀκολουθήσῃ τὴν ἀντίθετον τῆς εἰς τὴν καλύβην ἀγούσης ὁδόν, ὅτε ἡ Γκιούλ προκύψασα τῆς ἀμάξης καὶ παρατήρησασα ἀξιωματικόν τινα διαβακίνοντα, τῷ εἶπε συνέχουσα τὰς χεῖρας:

— Δι' ἔλεος Θεοῦ, ἐφάντη, εἶπατέ μοι πῶς εἶναι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης;...

[Ἐπεται συνέχεια].

K.

ΜΑΘΗΜΑ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ

[Διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ].

Ὁ ἀββᾶς Δὲ Γονδῆ—καλούμενος κινῶς καρδιναλίος Δὲ Ρέτς—ὑπῆρξε φιλόσθενος τὸ σῶμα, ἀλλ' ὑγιέστατος τὸν νοῦν· εὐγενὴς καὶ πλούσιος, πεπαιδευμένος καὶ ἐνεργητικὸς, ἠδύνατο εὐκόλως νὰ γενῆ τοῦ συρμοῦ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἀγοράζων τοὺς τίτλους διὰ τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν ὑποσχέσεων· ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας, εἰ καὶ ἀγαπῶν τὴν λάμπιν καὶ τὴν εὐζωίαν, ἠδυνήθη νὰ φανῆ ἐγκρατὴς καὶ τοσοῦτον εὐσεβὴς καὶ ἀγαθός, ὥστε, ἐντὸς βραχέος, κατέστη τὸ εἶδωλον τῶν παρισινῶν, τὸ δὲ ὄνομά του ἐκτίσαστο φήμην εἰς ἅπασαν τὴν Γαλλίαν.

Νεώτατος ἔτι, προεχειρίσθη ἀρχιερατικὸς ἐπίτροπος καὶ μετ' ὀλίγον ἀρχιεπίσκοπος, τὸ δὲ λαμπρὸν στάδιόν του δὲν ἔληξεν ἐνταῦθα, ἀλλ' ἀπέκτισεν ἐπίσης τὸν καρδιναλίον πῖλον καὶ πάσας τὰς τιμὰς καὶ τὰς προνομίας, τὰς ὁποίας οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας εἶχον τὴν συνήθειαν ν' ἀπονέμωσιν εἰς τοὺς οἰκείους αὐτοῖς καὶ τοὺς ἀνδρείους των.

Ἐπῆρξεν ὁ εἰπὼν, ὅτι ἀρίστος εἰς τοιοῦτον βαθμὸν δόξης διὰ τῆς ὑποκρισίας, διότι πολλὰκὶ πράξεις τοῦ καρδιναλίου δὲν εἶχον βάσιν, ὡς φαίνεται, τὴν αὐστηρότητα τοῦ ἀββᾶ. Ὁ Μακιαβέλλης ἀξιοῖ, ὅτι τοῦτο οὐδενὸς τὸ ὄνομα κηλιδῶ, διότι ἡ νίκη, οὐχὶ δὲ τὰ πρὸς αὐτὴν ἀγόντα μέσα φέρει δόξαν.

Τῷ ὄντι δὲ πόσους ἐνδόξους ἄνδρας ἠθέλομεν ἔχει—κατ' αὐτὴν ἔτι τὴν σημερινὴν ἐποχὴν τῆς προόδου—ἐάν προσείχομεν εἰς τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἀνήλθον εἰς τὰ ὕψη; Βεβχίως ὀλίγους.

Ἄλλως, ὁ καρδιναλίος Δὲ Ρέτς ἔπραξε πολλὰς ἀγαθὰς πράξεις, ὑπῆρξεν ἐλεήμων, εὐεργητικὸς, ἀφειδῆς ἀγαθῶν συμβουλῶν, πολλάκις δὲ παρέσχε συγχώρησιν ἢ προέκλεσε τοιαύτην ὑπὲρ ἕθρων, ὥστε οὐδεὶς θὰ θελήσει νὰ στερήσῃ αὐτὸν τῆς κτηθείσης φήμης, ἕνεκα τῶν ὀλίγων μελανῶν σημείων τῆς ζωῆς του, ἐάν μάλιστα παρατηρήσῃ ὅτι οὐδεὶς ἀνθρώπος δύναται νὰ ᾖ τέλειος.

Ἦτον εἰς τὸν ὑπάτον βαθμὸν τῆς ἰσχύος του, ἅπασα ἡ πόλις τῶν Παρισίων ἐκλινομένη ἐνώπιόν του, αὐτὸς δὲ πάντοτε—ἢ σχεδὸν πάντοτε—ταπεινὸς ἐνώπιον τοσούτης εὐδαιμονίας, εἶχε δι' ἕκαστον μίαν ἀγαθὴν λέξιν, μίαν παραμυθίαν, ἕν μείδι-

αμα, ἐνῶ συγχρόνως δὲν ἡμέλει τῶν οἰκω-
ακῶν φροντιδῶν.

Οἱ ἀδελφοὶ καὶ οἱ ἐξάδελφοὶ τοῦ διη-
θύνοντο ὑπ' αὐτοῦ, μάλιστα δὲ λέγω, ὅτι
οὐδ' ἐλάχιστόν τι ἔπραττον, ἄνευ τῆς ἀ-
δείας του.

Ὁ κόμης *** , νεανίσκος τῆς οἰκογε-
νεῖας του, τότε ἐξελθὼν τοῦ ἐκπαιδευτη-
ρίου. ἤδη δ' ἐμυκνῶς ἐρώμενος μίᾳ μυ-
λαϊδῇ μὲ τὴν κόμην ὡς τὸν χρυσὸν καὶ
ὀφθαλμοὺς τοῦ χρώματος τῆς θλάσ-
σης, ἠτήσατο ἀρόχαιν παρὰ τοῦ σεβ-
σμιωτάτου.

Ὁ παντὴρ ἀρχιεπίσκοπος εἶχεν ἤδη
μυκνῶσαι τὸ αἶτιον τῆς ἐπισκέψεως, ἀπ-
αλλάττων οὕτω τὸν ἀνεψιὸν του τῆς
δυσχεροῦς ἐκθέσεως αὐτοῦ καὶ ἐκυτὸν τῆς
ἐνοχλήσεως τῆς.

— Μοὶ τὸ εἶπον, φίλε μου, θέλεις νὰ
νυμφευθῆς καὶ ἔρχεσαι . . .

— Ἰνα λάβω τὴν συναίνεσιν τῆς ὑμε-
τέρας σεβασμιότητος.

— Οὐδέποτε ἀνθίσταμαι, τὸ ἤξεύρεις,
εἰς τοὺς πόθους τῶν συγγενῶν μου, ὅσα-
κις οὗτοι οἱ πόθοι δύνανται νὰ καταστή-
σωσιν αὐτοὺς εὐτυχεῖς . . . πλὴν, πρό-
παντός, καθῆσον ἐδῶ πλησίον μου—ἔδει-
ξε δ' αὐτῷ ἀνάκλιτρον — καὶ εἶπέ μοι
ἐὰν γινώσκῃς καλῶς τὴν μέλλουσαν σύν-
τροφόν σου.

— Δύναται νὰ φαντασθῆ ἡ ὑμέτερα
σεβασμιότης ἐὰν . . .

— Λέγε με θεῖον σου, διέκοψεν ὁ καρ-
δινάλιος.

— Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε, κύριε θεῖε,
ἐὰν γινώσκω αὐτήν! Ἄφ' οὗ ἐξῆλθον τοῦ
ἐκπαιδευτηρίου—εἶναι δὲ τέσσαρες μῆνες
—δὲν ἀποχωρίζομαι αὐτῆς εἰμὴ τὴν νύ-
κτα.

— Δὲν εἶναι πολὺ πρᾶγμα τέσσαρες
μῆνες· ἀλλὰ νέος ὤξυδερκής ὡς σέ, δύνα-
ται νὰ σχηματίσῃ ὀρθὴν γνώμην. Ὁφείλω
ὅμως νὰ σοὶ παρατηρήσω, ὅτι ὁ ἔρωσ
πολλάκις τυφλώνει καὶ δὲν ἤθελον . . .

— Ὡς πρὸς τοῦτο, ἠσυχάσατε, κύριε
θεῖε· δὲν ἠγάπησα αὐτὴν μόλις τὴν εἶ-
δον, ὡς ἤθελον πράξει τινὲς ἐλαφρόμυαλοι
ὀμολογῶ, ὅτι ἡ μαγευτικὴ καλλιπὴ τῆς
μὲ συνεκίνησεν, ἀλλὰ δὲν μ' ἐνίκησε καὶ
ἤθελον ἐγκαταλείψει αὐτήν, ἐὰν μὴ ἦτο
περαιοκισμένη διὰ τῶν προτερημάτων τοῦ
πεύματος καὶ τῆς καρδίας, τῶν ἀναγκ-
αίων εἰς γυναῖκα τῆς τάξεως ἡμῶν.

— Ἡ φρόνησις, εἰς τὴν ὁποίαν ὑπέτα-
ξας τὴν καρδίαν σου, μ' εὐχαριστεῖ . . .
καὶ σὲ ἐπικινῶ, εἶπεν ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχό-
της, ἐνῶ ἐξῆγε τοῦ συρταρίου τεμάχιον
λευκῆς περγαμνῆς καὶ ἀπέθετεν αὐτὸ
ἐπὶ τοῦ γραφείου του.

Ὁ κόμης, πλήρης ἀγαλλιάσεως διὰ τὸν
ἔπαινον, προσέκλινε καὶ περιέμεινε ἀνυπο-
μόνως τὴν στιγμήν νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν
περὶ τοῦ ἀγαπωμένου προσώπου συνομι-
λίαν.

Κατ' εὐτυχίαν ὅμως, οὐδ' ὁ θεὸς ἀφί-
στατο τῆς σκέψεως ταύτης, διότι, λαθῶν
μακρὰν γραφίδα ἐκ πτεροῦ χηνῶς καὶ γρα-
φεῖς ὀλίγον πρὸς τὸν παρακαθήμενον αὐτῷ
νέον, προσέθετο :

— Λοιπὸν, εἶσαι βέβαιος, ἅτι δὲν πλα-
νῶσαι ὡς πρὸς τὴν ἐρωμένην σας ; . .

Πρὶν ἢ ὅμως ἐξακολουθήσωμεν συνομι-
λοῦντες περὶ αὐτῆς, δὲν μοὶ λέγεις, πα-
ρκαλῶ. πῶς ὀνομάζεται ;

— Καρμέλα — ἔσπευσε ν' ἀπαντήσῃ ὁ
Γεώργιος—πατὴρ τῆς δ' εἶναι ὁ περίφη-
μος λόρδος . . .

— Ἄ ! τότε δὲν εἶναι Γαλλίς—παρε-
τήρησεν ὁ καρδινάλιος, συστέλλων ἐλα-
φρῶς τὴν βίνα καὶ τὰ χεῖλη, ὅστις ἦτο ὁ
συνήθης αὐτῷ μορφοσμός, ὅσακις πρᾶγμα
τι δὲν εὐφραίνεται αὐτῷ ἐντελῶς.

— Ὅχι, κύριε θεῖε — ἐξηκολούθησεν
ὁ νέος, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ τὸν μὴ εὐ-
χάριστον μορφοσμόν — εἶναι Ἄγγλις καὶ
ἐκ τοῦ καθαρωτέρου αἵματος· ὁ λόρδος
Αβ . . ὁ πατὴρ τῆς, ὑπῆρξε πολλάκις ὑ-
πουργός καὶ οἱ πρόγονοι αὐτοῦ, κατὰ δια-
φόρους ἐποχάς, ἀνῆλθον εἰς τὰ μεγάλη-
τερα ἀξιώματα· τὰ δὲ οἰκόσημα αὐτῶν,
ἐπὶ ταῖς ὁποίαις δύνανται νὰ ὑπερφηρνεύ-
ωνται, δὲν εἶναι προσφάτου ἐποχῆς, οὐδ'
ἀμφιβόλου καταγωγῆς, ἀλλ' ἐκερδήθησαν
εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν ἐν Παλαιστίνῃ
ἐπὶ Ῥιχάρδου τοῦ Λεοντοκάρδου.

— Ἡ οἰκογένεια εἶναι βεβιαῶς ἐκ τῶν
ἐνδοξωτέρων τῆς Ἀγγλίας· οὐχ ἦττον ὅ-
μως ἡ ὑμέτερα εὐγένεια δὲν θὰ ἐξηφανί-
ζετο ἐνώπιον τῆς εὐγενείας αὐτῆς—εἶπεν
ὁ καρδινάλιος μετὰ τινος τόνου εὐχε-
στικῆς, ἐνῶ ἐπλησίαζε πρὸς τὸ γραφεῖόν
του, ἵνα γράψῃ ἐπὶ τῶν δεξιῶν τοῦ φύλ-
λου τῆς περγαμνῆς ἐν χονδρὸν μηδενι-
κόν.

Ὁ Γεώργιος ἐπεθύμει νὰ μάθῃ τί ἐσή-
μαινε τὸ ψήφιον ἐκεῖνο, πλὴν ἡ συστολὴ
δὲν τῷ ἐπέτρεψε νὰ ἐρωτήσῃ. Ἐν τῷ με-
ταξὺ, ὁ καρδινάλιος ἠρώτησεν αὐτὸν ἐκ
νέου :

— Μοὶ εἶπας ὅτι εἶναι ἐπίσης πολὺ
ὠραία, ἀξιολάτρευτος· εἶναι πράγματι ἀ-
ληθές ;

— Πιστεύω — ἀπεκρίθη ὁ ἔραστής —
ὅτι οἱ ἄγγελοι δὲν εἶναι καθόλου εὐειδέ-
στεροι· τοῦτο δὲ λέγων, ἐξήγαγε τοῦ κόλ-
που του κυλινδροειδῶς τετυλιγμένην εἰ-
κόνα, τὴν ὁποίαν ἐξετύλιξεν ἐνώπιον τοῦ
πρίγκηπος.

— Πῶς σὰς φαίνεται ; εἶναι ἡ εἰκὼν
τῆς, γραφεῖσ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἰδίως.

Εἰς τὰς μετ' ἀλαζονείας ἐξενεχθείσας
ταύτας λέξεις, ὁ καρδινάλιος—ἀφοῦ πα-
ρετήρησε καλῶς τὴν εἰκόνα καὶ ἔδειξε ση-
μεῖα ἐπιδοκιμασίας — ἠρέσθη ν' ἀπαν-
τήσῃ :

— Εἶπατε τὴν ἀλήθειαν· εἶναι ὠραία
Κλίνας δ' ἐκ νέου πρὸς τὸ γραφεῖόν του,
ἐχάραξε δευτέρον μηδενικὸν πρὸς τ' ἀρι-
στερὰ τοῦ πρώτου.

Ὁ νεκρὸς κόμης ἐπανέλαθε τὸν διάλο-
γον, χωρὶς νὰ περιμείνῃ ἑτέραν ἐρώτησιν,
καὶ ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον τῆς μυλαϊδῆ Καρ-
μέλας. Εἶπεν αὐτὴν ἀοιδὸν καὶ κλειδοκυμ-
βαλιστρίαν ἀπαράμιλλον, ἀξίαν ποιήτριαν,
πεπαιδευμένην εἰς τὰς ἐπιστήμας, οὐχ
ἦττον ἱκανὴν ζωγράφον, φιλελεήμονα πρὸς
τοὺς χρεῖαν ἔχοντας καὶ πρὸς πάντας φι-
λόφρονα.

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἠκροάσατο μεθ' ὑπο-
μονῆς τὸ ἐκτενὲς ἐγκώμιον — λέγω δ' ὅτι
ἠκροάσατο μεθ' ὑπομονῆς, διότι ἤξιον, ὅ-
πως ἕκαστος, ὡς αὐτός, ἦναι λακωνικός
εἰς τὰς συνδιαλέξεις, πολλάκις διακόψας
τὴν μακρὰν ὀμιλίαν πολυλόγων τινῶν. Ἡ-
κροάσατο λοιπὸν μέχρι τέλους καὶ ἔπειτα
πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τοῦ ἀνεψιοῦ του
ἔγραψεν ἕτερα τέσσαρα μηδενικὰ πλησίον
τῶν δύο προηγουμένων, ὑψώσας δὲ ζω-
ρῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐλαφρῶς μειδιᾶσας,
εἶπεν :

— Ἡ εὐπαιδεύτος καὶ ὠραία μυλαϊδῆ
θὰ ἔχει, ἀναμφιβόλως, περιουσίαν ἴσην
πρὸς τὴν ὠραϊότητα καὶ τὰ προτερήματά
τῆς.

— Σημαντικὴν προῖκα, ἐξοχώτατε, τὴν
ὁποίαν οὐδεμία Γαλλίς πριγκίπισσα ἢ
μαρκησία δύναται νὰ καυχήθῃ ὅτι ἔχει,
ἐκτὸς πεντήκοντα χιλιάδας λίρας στερο-
λίνας :

— Μὰ τὸν ἅγιον Διονύσιον, εἶναι θη-
σαυρός ! θὰ ἦσθε δ' οἱ εὐτυχέστεροι νέοι
τοῦ κόσμου, ἐὰν ἡ εὐτυχία ἐξήρτητο ἐκ
τοῦ πλοῦτου—ἔβδομον δὲ μηδενικόν, με-
γαλῆτερον τῶν λοιπῶν, προσετέθη ἐπὶ τῆς
περγαμνῆς πρὸς ἐπαύξησιν τῆς ἐπιθυμίας
τοῦ κόμητος νὰ λύσῃ τὸ αἰνίγμα. Κατὰ
τὴν ἐκκολούθησάν βραχεῖαν σιωπὴν,
οὗτος προὔτιθετο νὰ ζητήσῃ ἐξήγησιν,
πλὴν, ἄρα ὡς οἱ ζωροὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ
θεῖου προσέβλεψαν αὐτόν, ἐγκατέλιπε τὴν
ἀπόφασίν του.

Μετ' ὀλίγας ἀνταλλαγείσας ἔτι λέξεις,
ὁ Δὲ Ῥέτς ἀπεχαίρησεν αὐτὸν φιλοφρό-
νως, χωρὶς ὅμως νὰ δώσῃ τὴν διὰ τὸν
γάμον συναίνεσιν του, ἐπομένως—τίς δὲν
τὸ φαντάζεται!—ὁ ἀνεψιὸς ἀπῆλθε τεθο-
ροβημένος, ὡς κύων βραχεῖς διὰ ζέοντος
ὑδατος, ἀποδίδων τὴν κκὴν ἔλθσιν τῆς
ὑπεθέσεως εἰς τὸ αἰνίγμα τῶν μηδενικῶν.

Διηθέ τινος μῆνας τεθλιμμένος καὶ
μελαγχολικός· δὲν ἐξήρχετο πλέον εἰς τὰς
συνήθεις πρωῖνας ἐκδρομὰς ἐφιππος, δὲν
μετέβαινε εἰς τὴν θῆραν, δὲν συνανεστρέ-
φετο μετὰ τῶν φίλων, αὐτὴ ἡ παρουσία
τῆς φιλτάτης ἐρωμένης διήγειρεν ἐν αὐτῷ
θλίψιν, ἀμφιβολίας καὶ πόθους, ὥστε, ἀ-
κουσίως, προὔτιμα σχεδὸν ν' ἀποφεύγῃ
αὐτήν.

Πλὴν ἡ τοιαύτη κατάστασις δὲν παρε-
τάθη ἐπὶ πολὺ.

Μετὰ μεσημβρίαν ψυχρᾶς καὶ βροχερᾶς
ἡμέρας—πραγματικῆς ἡμέρας παρισινής
—ὁ θλαμηπόλος ἐνεχείρισεν αὐτῷ ἐπι-
χρυσον προσκλητήριον τοῦ θεῖου του, δι'
οὗ προσεκαλεῖτο νὰ μεταβῆ παρ' αὐτῷ τὸ
ταχυτέρον. Ὁ Γεώργιος οὐδὲν ἕτερον ἐπε-
θύμει, ἐπομένως, ἐνδυσθεῖς ἔσπευμένως,
ἔφθικε τάχιστα, ὡς ἐὰν ἦτο πτερωτός,
εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ἀρχιεπισκόπου.

Ὁ πρίγκηψ, μόλις ἰδὼν αὐτόν, ἐξήγαγε
τοῦ συρταρίου τὸ αὐτὸ φύλλον περγαμν-
νῆς, τὸ ὁποῖον τοσαύτας πρέσχε σκέψεις
εἰς τὸν Γεώργιον, τὸ ἐνεχείρισε δὲ πρὸς
αὐτόν, εἰπὼν :

— Ἡ μήτηρ σου θέλει σοὶ ἐξηγήσει
τί ταῦτα σημαίνουσι—καὶ ἔδειξε τὰ ἀρι-
θμητικὰ ψηφία ἐπὶ τοῦ παρόντος. ἀκούει

νὰ γνωρίζης, ὅτι οὐδαμῶς ἐναντιοῦμαι εἰς τὴν μετὰ τῆς μυλαϊδῆ ἐνωσίῳ σου.

Ὁ κύριος, γενόμενος ἐρυθρός τὸ πρόσωπον, ῥίψας βλέμμα ἐπὶ τῆς περγαμνῆς, εἶδε τὰ ἐπτά μηδενικά, συνωδευμένα ὑπὸ τοῦ ἀριθμητικῶ ψηφίου I, τῆθειμένου πρὸς τ' ἀριστερὰ αὐτῶν, πλὴν δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ σκεφθῆ περὶ τῆς τοιαύτης μεταβολῆς ἐκ τῆς μεγίστης αὐτοῦ χαρᾶς, ἧς ἔνεκα δὲν εὔρε λέξεις νὰ κίτση συγγνώμην καὶ ἐκφράσῃ τὰς εὐχαριστίας του, ἀλλ' οὐδὲ νὰ χαιρετήσῃ, ἐκτὸς ἐὰν ἐκληφθῶσιν ὡς χαιρετισμὸς ἀσήμαντοὶ τινες καὶ ψελλισθεῖσκι λέξεις.

— Εἶθε ὁ κύριος νὰ σὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ ὅσον εἶσαι τώρα φαιδρός, ἀνεφώνησεν ὁ καρδιάλιος, ἀφοῦ ὁ ἀνεψιὸς ἠσπασατο αὐτοῦ τὸν δακτύλιον.

Ἐγὼ ἐπίσης ἀπευθύνω αὐτῷ τὴν εὐχὴν ταύτην, ὅπως δὲ μὴ ἀναγκασθῶ νὰ συναντηθῶ μετ' ἄλλων γνωστῶν μοι, ἐνῶ ὁμῶς θέλω νὰ ἐξηγήσω τὸ πρόβλημα τῶν μηδενικῶν, περιορίζω τὴν ἀφήγησίν μου εἰς τὰ ἐπόμενα.

* *

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παρισίων δὲν ἦτο γεροιωτής, ὡς ἡ πλειονότης τῶν συναδέλφων του, γινώσκων ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη εὐδαιμονία δὲν ἔγκειται εἰς τὰ πλοῦτη. Οὐχ ἦττον, ἠγάπα τοὺς συγγενεῖς του, χωρὶς δὲ νὰ μεριμνᾷ, ὅπως συνάξῃ ὑπὲρ αὐτῶν πλουσίας περιουσίας (παρκαγωγὸς μᾶλλον ἐκ τῶν μᾶλλον ἢ γαλήνης) ἠσυχολήθη νὰ πλουτίσῃ αὐτοὺς διὰ συνετῶν συμβουλῶν καὶ νὰ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ ἀγαθοῦ.

Ἐγίνωσκε — δὲν ἠξεύρω ἐὰν ἐξ ἰδίας πείρας — πόσον εἶναι τυφλὸς ὁ ἔρωσις καὶ πόσον ἀπερίσκεπτος ἡ νεότης ἐν τῇ ἐκλογῇ τοῦ γλυκέος, πολλάκις δὲ πικροῦ, ἡμισέος του, ἐπομένως δὲν ἠρέσθη εἰς τοὺς λόγους τοῦ Γεωργίου, ἵνα δώσῃ τὴν συναίνεσίν του, ἀλλ' ἠθέλησεν — ὡς ὁ Θωμᾶς — νὰ ἐπιθέσῃ τὸν δακτύλιον.

Διὰ τινῶν γνωστῶν αὐτῷ κυριῶν, ἔλαβε πληροφορίας, ὅτι ἡ ἐκλεκτὴ τοῦ ἀνεψιοῦ του ἦτο πλουσία, εὐπαιδέυτος, εὐγενής, ὠρσία, ἀλλ' αἱ ἰδιότητες αὐταὶ δὲν ἤρχουν αὐτῷ.

Σὺν τούτοις τοῖς προτερήμασιν ἠθέλε τὴν ἀγαθότητα — προτέρημα σπανιώτατον, ὡς ἔλεγεν — ἀνευ τῆς ὁποίας πᾶσα νεανίς εἶναι πάντοτε κακὴ σύζυγος.

Ἡμέραν τινὰ, ἡ μήτηρ τοῦ Γεωργίου μετέβη ν' ἀνακοινώσῃ αὐτῷ τὴν ἀγαθὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἐνεποίησεν αὐτῇ ἡ μελλονύμφος τοῦ υἱοῦ της, διηγήθη δ' αὐτῷ, ὅτι ἀνεῦρεν αὐτὴν ὠρσία, φιλόφρον, ἀλλ' ὅπερ μᾶλλον εὐηρέστησεν αὐτῇ, ἀγαθὴν...

Ὁ πρίγκηψ, ἀκούσας τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ τοῦ νὰ θλίψῃ αὐτῆς τὴν χεῖρα μετὰ διαχύσεως καὶ νὰ εἴπῃ:

— Νῦν δίδω εὐχαρίστως τὴν συναίνεσίν μου, διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ Καρμέλα εἶναι ἀξία τοῦ Γεωργίου καὶ ὅτι θέλουσιν εἶναι εὐτυχεῖς.

Ἐπλησίασε δ' εἶτα εἰς τὸ γραφεῖον, ἐφ' οὗ ἔκειτο ἡ ἀινιγματώδης περγαμνὴ καὶ ἐχάραξε μέγχι I πρὸς τ' ἀριστερὰ τῶν μηδενικῶν.

— Ἐὰν ἐπιτρέπεται, σεβασμιώτατε, τί σημαίνουν οὗτοι οἱ ἀριθμοὶ; ἠρώτησεν ἡ γραῖα δειλῶς, πλὴν πεπεισμένη — ἴσως ἐξ ἀποκαλύψεω τοῦ υἱοῦ — ὅτι εἶχόν τινα σχέσιν πρὸς τὸν γάμον.

— Ἴδου ἡ ἐξήγησις δι' ὀλίγων λέξεων — ἀπεκρίθη μετ' ἀσυνήθους φιλοφροσύνης ὁ ἀρχιεπίσκοπος.

— Τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ πρῶτον μηδενικὸν σημαίνει τὴν εὐγένειαν τῆς μυλαϊδῆ, τὸ δεύτερον τὴν ὠραιότητα, τὸ τρίτον τὴν περὶ τὰς τέχνας ἰκνότητά αὐτῆς, τὸ τέταρτον τὸν πλοῦτόν της, τὸ πέμπτον τὴν φιλελευθέρουσιν, τὸ ἕκτον τὴν ταπεινοφροσύνην καὶ τὴν περὶ τοὺς τρόπους εὐγένειαν αὐτῆς... καὶ τὸ πρὸ αὐτῶν ἀριθμητικὸν ψηφίον — δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς τὸ εἶπω — παρὶ τὴν ἀγαθότητά της, ἧτις προσδίδει ἀξίαν εἰς τὰς λοιπὰς ἀρετὰς αὐτῆς, ὡς ὁ ἀριθμὸς 1 προσδίδει ἀξίαν εἰς τὰ μηδενικά...

Δμλ

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΛΛΙΒΕΡ

Εἰς τοὺς ΓΙΓΑΝΤΑΣ

Ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βροδονιάκ.

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Τὸ μέγα δωμάτιον καὶ ἀμφοτέρωθεν οἱ θαλαμίσκοι κατεστρώθησαν ἐξ ὀλοκλήρου, ὅπως μὴ κατὰ τὴν μεταφορὰν συμβῆ ἀπενεγκτίον τι. Πάντα τὰ ἐπιπλα ἦσαν ἐξ ἐλεφαντόδοντος κατεσκευασμένα. Ἐν τῇ κατοικίᾳ ταύτῃ ἤμην λίαν εὐχαριστημένος, διότι οὐδὲν μοι ἔλειπεν εἶχον δὲ τὴν ἀδειαν νὰ τρώω ἐν τῇ τραπέζῃ τῆς βασιλείσεως, ἐπειδὴ ἠὲ χαριστεῖτο νὰ με βλέπῃ τρώοντα μετὰ λεπτότητος διὰ μικρῶν ἀργυρῶν μαχαιροπειροῦντων, ἐν ᾧ αὐτὴ μετεχειρίζετο τοιαῦτα, κατεσκευασμένα ὁμῶς μᾶλλον ὡς κμυπύλον δρέπανον καὶ ὡς δίκρνον. τὰ συνήθη διὰ τὴν τροφήν ὄργανα, ἀπερ εἰς ἐμὲ ἐπέφερον ἰδρώτα τρόμου, ὅτε μετεχειρίσθη τὰ ὄργανα ταῦτα ἐπὶ παρουσίᾳ μου, καὶ ἂν καὶ εἶχεν ἀδύνατον στόμαχον κατεβρόχθισε τασχῦτα τεμάχια, ἐν τῶν ὁποίων ἠδύνατο νὰ χορτάσῃ δώδεκα ἀγγλους καλλιεργητάς ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Οὕτως ἠδυνάμην νὰ ζῶ εὐτυχῆς ἐν τῇ ὠρσίᾳ ταύτῃ χώρᾳ, ἂν μὴ ἀνησυχουν ἀδιακόπως ἔνεκα παντοίων κινδύνων καὶ σκωμμάτων, περὶ ὧν ἀκόμη θὰ εἶπω τινὰ.

Τὸ κοράσιον εἶχε θέσει ἡμέραν τινὰ πρὸ τοῦ παραθύρου τὴν θήκην μου, ὡς παρ' ἡμῶν ἐνίοτε τίθεται κλωθὸς πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου. Διὰ νὰ δύναμαι νὰ ἀπολαύσω δροσερὰν αὔραν καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἐξέβαλε τὸ κάλυμμα τῆς θήκης καὶ μοι ἐκόμισε πρὸς ἀναψυχὴν ἕνα βλωμὸν γλυκέος πλάκουντιοῦ. Ἐκάθησα ἐπὶ τῆς τραπέζης διὰ νὰ φάγω τὸ πλάκουντιον.

Τότε προσέδραμον πρὸς ἐμὲ 20 περίπου σφήκες ἐλκυόμενοι ἀπὸ τῆς καλῆς τοῦ πλάκουντος οσμῆς. Ἦσαν μεγαλύτεροι περδίκων καὶ ἐβόμβων ἰσχυρότερον ἢ ἰσάριθμα κρέμβελα καὶ ἄσκαυλοι. Τινὲς ἤρπάζον τὸν πλάκουντά μου καὶ μετέφερον αὐτὸν κατὰ τεμάχια· ἄλλοι ἐπέτων περὶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν μου καὶ οὐ μόνον διὰ τοῦ θορύβου αὐτῶν με ἐξεκώφουν, ἀλλὰ καὶ εἰς μέγαν φόβον με ἐνέβαλλον ἔνεκα τῶν κέντρων αὐτῶν. Ὅτε ὁμῶς εἶδον ὅτι ὁ νάνος τῆς βασιλείσεως σκωπτικῶς με παρετήρει διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ δωματίου μου καὶ ἠύφραινετο ἐπὶ τῇ θείᾳ θέσει μου, ἀνεθάρρησα, ἔσυρα τὸ ξίφος μου καὶ ἐπετέθη κατὰ τῶν τεράτων. Πολλοὶ ἐφρονεύθησαν ὑπ' ἐμοῦ, ἄλλοι ἔφυγον καὶ με ἀφήκαν ἠσυχον.

Ὁ νάνος τῆς βασιλείσεως ἐν γένει παρῆσχε μοι πολλὰ πράγματα. Οὗτος ὁ ἀνθρώπος με ἐσκωπτεν ἀδιακόπως, καὶ διότι καὶ ἐγὼ ἀντέσκωπτον αὐτὸν με κατεδίωξε πνιταχοῦ. Μίαν φορὰν με ἔρριπεν εἰς τὸ δοχεῖον τοῦ γάλακτος, ὅπερ εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς τραπέζης τῆς βασιλείσεως. Ἐπὶ τῇ κκοθηεῖα ταύτῃ ὠργίσθη ἡ βασιλίσσα καὶ ἐγὼ δὲ ἠθέλον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς πνιγῆ, ἂν μὴ τὸ Μητράριον παρετήρει ἐγκαίρως τὸν κίνδυνόν μου καὶ με ἔσυρεν ἀπὸ τοῦ δοχείου. Πρὸς τιμωρίαν ὤφειλεν ὁ νάνος νὰ πῆ τὸ γάλα, ὅπερ ἔνεκεν τῶν φορεμάτων μου προσέλαβεν οὐκ ὀλίγον ῥύπον.

Δίην συχνὰ με ἐλάμβανε τὸ Μητράριον ἐν τῇ θήκῃ μου εἰς τὸν βασιλικὸν κήπον, εἰς δὲν εὐχαριστοῦμένη νὰ περιφέρωμαι μόνος.

Μίαν φορὰν ἐξήπλωθην ἐπὶ χλοεροῦ τόπου, ὅπως ὀλίγον τι ἀναπαυθῶ. Ἐν ᾧ ἐκείμην οὕτως ἐξήπλωμένος, εἶδον λαμπρὰν χρυσαλίδα, ἧτις, διὰ τῶν τεταμένων πτερυγῶν, ὧν ἐκάτερα ἦτο 3 μέτρων τοῦλάχιστον, ἀπὸ ἀνθους εἰς ἀνθος ἐπέτα. Βεδουθισμένος εἰς τὴν τερπνὴν ταύτην θέαν, λίαν ἀργὰ παρετήρησα ὅτι εἰς τὰ ἴχνη μου ἦτο ὁ κύων τοῦ κηπουροῦ. Πρὶν ἢ δυνηθῶ νὰ ἐγερθῶ ἀπὸ τῆς κλίνης μου, με εἶχεν ἤδη εἰς τὸ ῥύγχος, ἔτρεχε μετ' ἐμοῦ διὰ μέσου τῆς ὑψηλῆς χλόης, ἐπὶ δὲ μετ' εὐθύμων ἀλμάτων τέλματα καὶ λίθους, ἐν ᾧ ἐγὼ ἔντρομος ἐκρύχχζον πρὸς βοήθειαν παντὶ σθένει, καὶ αἱ χεῖρές μου δὲ καὶ οἱ πόδες ἐσφάδχζον. Ἐπὶ τέλους περιχρῆς σαίνων με κατέθηκε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Ὁ κηπουρὸς ἀπενεκρῶθη ἐκ τοῦ τρόμου, ἀμχ ἰδῶν με ὡς *καλισμένον* ἐπὶ τῆς γῆς. Μοὶ ἔδωκε θάρρος πάλιν καὶ με παρεκάλεσε διὰ τρυφερῶν λέξεων νὰ μὴ καταγγείλω αὐτὸν καὶ τὸν κύνα αὐτοῦ πρὸ τῶ βασιλεῖ, ἀλλὰ νὰ ἀποσιωπήσω τὸ πρᾶγμα. Ὑπεσχόμην αὐτὸ τοῦτο τοσοῦτο μᾶλλον προθύμως, καθ' ὅσον ὁ δύσμορφος νάνος θὰ με περιεγέλα, ἂν τὸ πρᾶγμα ἐγίνετο γνωστὸν. Ἄλλως τε, τῷ ὄντι οὐδόλως ἐτραυματίσθη, διότι ὁ κύων ἦτο τόσο κελῶς δεδιδαχμένος, ὥστε κατὰ τὴν μεταφορὰν μου τὸ φόρεμά μου οὔτε ἐρρυπάνθη οὐδὲ ἐσχίσθη.

Εἰς μεγίστον ὁμῶς κίνδυνον με ἐνέβαλεν ἡμέραν τινὰ πῆθῆς τις. Τὸ Μητράριον

είχεν ἐξέλθει καὶ με ἀφήσει εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς. Ἐκαθήμεν σκεπτόμενοι ἐν τῇ θήκῃ μου, ὅτε αἴφνης μέγας πίθηκος εἰσεπήδησε διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου εἰς τὸ δωμάτιον τῆς τροφῆς μου. Ὁ γεννάδας περιέβλεψε τὴν οἰκίαν μου πανταχόθεν καὶ περὶ πάντων ἐμύρφασε παντοιοειδῶς. Τρέμων ἀπεχώρησα πρὸ αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν προέβαλεν ἤδη τὸν δύσμορφον πόδα αὐτοῦ διὰ τῆς θύρας, μὲ ἤρπασεν ἀπὸ τοῦ κρασπέδου, μὲ ἔσυρεν εἰς τοὺς βραχιονᾶς του καὶ με ἐθώπευσε, ὡς συνήθως οἱ πίθηκοι θωπεύουσι τὰ νεογνά των. Ἀπροσδοκῆτως ἔφθασε τὸ Μητράριον εἰς τὸν οὐδὸν τοῦ δωματίου αὐτῆς. Ἄμα ἰδοῦσα τὰ συμβαινόντα ἔρηξεν ἐν φόβου κραυγῇ ἰσχυράν. Τότε ἐπήδησεν ὁ πίθηκος μετ' ἐμοῦ διὰ τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, δι' οὗ εἶχεν ἐξέλθει, καὶ ἀνερχομένη εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τῆς στέγης ἐκεῖ πλησίον εὐρισκομένης οἰκοδομῆς. Εὐρισκόμην εἰς δεινὴν θέσιν. Ὁ πίθηκος ἠθέλην ἐπιμόνως τὸ βρωμερὸν περιεχόμενον τοῦ ἐν τῇ γνάθῳ θυλακίου αὐτοῦ νὰ ἐμβάλλῃ εἰς τὸ στόμα μου καὶ νὰ με σιτήσῃ. Ἄν ἐζήτουν διὰ βίας νὰ ἐμποδίσω τοῦτο, τότε ἔπρεπε νὰ φοβηθῶ μήπως, ὀργισθεὶς, μὲ ῥίψῃ ἀπὸ τὴν στέγην. Ἄλλως, ἐκίνοι τὸν γέλωτα τοῦ ἐν τῇ ὁδῷ συνηγμένου πλήθους τὸ ἄλογον ζῶον, καὶ ἐγέλων ἐπὶ τῷ ἀσυνήθει τούτῳ συμβάντι, ἐν ᾧ ἄλλοι ἐζήτουν νὰ διώξωσι τὸν πίθηκον διὰ λιθοβολήσεων ἀπὸ τῆς στέγης καὶ ἠδύνατο διὰ τούτου εὐκόλως νὰ συντριφῶσι τὸ κρανίον μου. Καλὸς τις νέος, εὐρισκόμενος εἰς φιλικὰς μετὰ τοῦ πίθηκου σχέσεις, ἐστήριξε τέλος κλίμακα, προσηγόρευσε τὸ μακρόκερον ζῶον διαγλυκῶν κολακευτικῶν ὀνομάτων καὶ οὕτω με ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Ὁ καλὸς νέος μὲ ἔβαλεν εἰς τὸ θυλάκιον αὐτοῦ, κατέβη ἀπὸ τῆς κλίμακος, καὶ με ἐναπέθηκεν εἰς τὴν ποδιὰν τῆς τροφῆς, ἥτις ἴστατο κάτω καὶ ἥτις ἐθεώρησεν ἐκυτὴν εὐδαιμονεστάτην, ὅτε εἶδεν ὅτι ἤμην ἀβλαβής.

Μίαν φορὰν ἡ βασίλισσά με ἠρώτησεν ἂν γνωρίζω νὰ μεταχειρίζωμαι ἰστία καὶ κώπας. Ὅτε ἀπήντησα καταφατικῶς, διέταξε νὰ προσκαλέσωσι ξυλουργόν, ὁστις κατεσκεύασε δι' ἐμὲ λέμβον μετ' ἰστιῶν καὶ λοιπῶν ἐξαρτημάτων. Ἐτερος διετάχθη νὰ κατασκευάσῃ σκάφος μήκους 120 μέτρων, 30 μέτρων πλάτους καὶ 10 μέτρων βάρους. Τοῦτο τὸ σκάφος, πισσωθὲν κελῶς, ἐτοποθετήθη εἰς τὴν γωνίαν αἰθούσης καὶ ἐπληρώθη ὕδατος. Ἐκεῖ τότε συνήθιζον πρὸς ἰδίαν διασκέδασιν καὶ διὰ τὴν τῆς βασίλισσης καὶ τῶν δύο Αὐτῆς τέκνων νὰ κωπηλατῶ. Ἐνίοτε ἀνέπτυσσον τὰ ἰστία, ὅτε τὰ παιδιά ἐφύσων ἢ παρήγον ἄερα καὶ προὔξενον διὰ τούτου πολλάκις δι' ἐμὲ καταιγίδα, ὡςτε ἔπρεπε νὰ ἀναπτύξω ὅλην τὴν δεξιότητα τοῦ χειρισμοῦ τῶν ἰστιῶν, ἵνα μὴ ἐξοκείλω εἰς τὴν ξυλίνην ὄχθην ἢ καταποντισθῶ.

Ὁφείλω νὰ ἀφηγηθῶ ἕνα ἄλλον θρίαμβον τῆς ἰκκνότητός μου. Ὁ βασιλεὺς ἠγάπα πολὺ τὴν μουσικὴν καὶ εἶδε συχνὰς συνουσίας ἐν τῇ Αὐλῇ. Ὅτε ποτὲ εἶ-

πον, ὅτι κατὰ τὴν νεότητά μου εἶχον ἀποκτήσει γινῶσιν τινα τοῦ κλειδοκυμβάλου, διέταξε νὰ με φέρωσιν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς συναυλίας διὰ νὰ διασκεδάζω αὐτὸν διὰ μελωδιῶν τῆς πατρίδος μου κίζων ἐπὶ τοῦ ὄργανου τούτου. Τοῦτο ἦτο δι' ἐμὲ, μάλιστα κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, λίαν δύσκολον, διότι τὸ κλειδοκυμβάλον, ἐφ' οὗ ὤφειλον νὰ παίξω, ἦτο 30 μέτρων μήκους, καὶ ἐκάστη κλεῖς (Taste) τρίτη μῦριον μέτρου πλάτους, ὡςτε ἐγὼ δὲν ἠδυνάμην νὰ πιάνω μίαν ἡμίσειαν διὰ πασῶν, καὶ ἂν εἶχον ἀκόμη ἀναπεπταμένους τοὺς βραχιονᾶς. Διὰ τοῦτο ἐπενόησα ἄλλο εἶδος παιγνίου, εἰς ᾧ ἐσκόπευον νὰ ἀσκηθῶ δεόντως. Διὰ μεγάλων ἐδῶ καὶ ἐκεῖ πηδημάτων ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ πρὸς ἔκπληξιν τοῦ Μητράριου καὶ τῶν παλαιῶν κλειδοκυμβαλιστῶν ἐπάτουν διὰ τῶν ποδῶν ἐπὶ τῶν κλειδῶν, αἵτινες ἀντήχουν ἰσχυρῶς. Ἄμα ἀποκτήσας τὴν εἰς τοῦτο δεξιότητα, παρέστησα πρὸ τῶν ΑΑ. ΜΜ. καὶ ἠὺχαριστήθησαν λίαν ἐκ τῶν ἀγγλικῶν χορῶν, δι' οὓς ἔκτοτε πολλὰς ἐτύγχκον συγκαταβάσεις.

Τούτων συμβαινόντων, παρήλθον μέχρι τοῦδε δύο ὅλα ἔτη, ἀφ' ἧς ἐποχῆς εὐρισκόμην ἐν ταῖς Βροδιδιγιάς. Ὅσον κατ' ἐπιφανίαν εἶχον καλῶς τὰ κατ' ἐμὲ, καὶ ὅσον ὠφέλιμον ἠδύνατο νὰ ἦναι κατὰ τὰς περιστάσεις τὸ ἐντὸς κλωβῶ ζῆν, ἐν τούτοις ἀπεστράφην τέλος τοῦτο, καὶ κατελήφθη ὑπ' ἀνίας νὰ ζῶ μετὰ ἀνθρώπων, ὑφ' ὧν κατὰ πάσαν στιγμήν ὡς βάρχακος ἢ κυνᾶριον ἠδυνάμην νὰ κατασυντριβῶ. Ὑπῆρχεν ὅμως ἐν ἐμοὶ πεποιθήσις ὅτι θὰ ἀπέλαυον πάλιν τὴν ἐλευθερίαν μου. Κεῖ ἰδοῦ! ἡ ποθητὴ αὕτη στιγμή ἐφθασε ταχύτερον ἢ ὅσον προσεδόκουν αὐτήν.

Ἡμέραν τινα λοιπὸν ἀπεφασίσειεν ἡ βασίλισσα νὰ μεταβῇ κατὰ τὸ θέρος εἰς παραλίαν ἔπαυλιν. Τὸ Μητράριον καὶ ἐγὼ ὠφείλομεν νὰ συνοδεύσωμεν αὐτήν. Ἀλλὰ τὸ ταξιδίον ἦτο λίαν ὄχληρόν καὶ δι' ἀμφοτέρους, ὡςτε ἐφθάσαμεν εἰς τὸν τόπον ἀσθενεῖς. Τὸ Μητράριον ὠφείλει νὰ οἰκουρήσῃ εἰς ἐμὲ δὲ ἐδόθη ἰατρικὴ διαταγή νὰ ἀναπνέω δροσερὰν θαλασσίαν αὔραν, δι' ᾗ ἡ βασίλισσα διέταξε θεράποντά τινα νὰ με μεταφέρῃ ἐν τῇ θήκῃ εἰς τὴν ὄχθην τῆς θαλάσσης. Ὁ παῖς ἐξετέλεσε τὴν διαταγήν. Ἐναπέθηκε τὴν θήκην ἐπὶ τινος ὑψηλοῦ σκοπέλου παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς θαλάσσης, ἔπειτα δὲ με ἀφήκε μόνον καὶ μετέβη εἰς τὴν παραλίαν, ἵνα ζητῇ ὡὰ λάρων.

Ἐν ᾧ μετὰ θλιβεροῦ βλέμματος ἔβλεπον τὴν θαλασσίαν ἔκτασιν καὶ μετὰ ζωηρᾶς ἐπιθυμίας ἐσκεπτόμην περὶ τῆς ἀπομεμακρυσμένης πατρίδος μου, αἴφνης ἐσείσθη ἡ θήκη μου. Ἦρχισε νὰ κινῆται καὶ νὰ ὑψῶται, καὶ ἀμέσως ἐπέτασε μετὰ θαυμαστῆς ταχύτητος διὰ τοῦ αἰθέρος Ἐντρομος ἀνεπήδησα καὶ ἔκυφα κατὰ τὸ ἦμισυ τοῦ σώματος διὰ νὰ ἐρευνήσω τὴν αἰτίαν τοῦ ἐκτάκτου τούτου φαινομένου. Τότε εἶδον ὅτι πελωρίου μεγέθους ἀετός, τὴν θήκην ἀπὸ τῆς ἀλύσεως διὰ τοῦ ῥάμφους ἀρπάσας, μετέφερεν αὐτήν δι' ἰσχυρᾶς

πτήσεως ὑπεράνω τῆς θαλάσσης. Ἄνευ ἀμφιβολίας, εἶχεν ἀνακαλύψει διὰ τῆς ὀξείας ὀσφρήσεως αὐτοῦ ὅτι ζῶν πλάσμα εὐρίσκεται ἐν τῷ κλωβῷ, καὶ ἠθέλησεν ὁ ληστής μετὰ τῆς λείας αὐτοῦ νὰ πετάσῃ πρὸς οὐρανὸν μεμονωμένον βράχον ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐκεῖ νὰ με καταβροχθίσῃ. Πλήρης ἀγωνίας ἔβλεπον ὀπίσω πρὸς τὴν ξηρὰν, μὴ ἔρχεται βοήθειά τις· τότε εἶδον καὶ τὸ Μητράριον, ἰστάμενον παρὰ τὴν παραλίαν καὶ μετὰ πικρῶν δακρύων τείνον τὰς χεῖρας πρὸς τὸ ἰπτάμενον κλωβίον. Ἀπέστειλα αὐτῇ διὰ τοῦ μανδηλίου τοὺς ἀποχειρετισμούς μου καὶ παρεδιδόμην ἀφόβως εἰς τὴν ἀναμένουσάν με τύχην.

Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐπέτων κατὰ τὸν θαυμαστὸν τοῦτον τρόπον διὰ τοῦ ἀέρος, ὅτε ἡ θήκη αἰφνιδίως διὰ τοῦ ὑψηλοῦ αἰθέρος κατέπιπτε μετ' ὀρυθῆς εἰς τὴν γῆν. Προφανῶς ὁ ἀετός δὲν ἠδύνατο ἐνεκεν τοῦ βάρους νὰ φέρῃ τὴν θήκην, ὡςτε ἠναγκάζετο νὰ ἀφήσῃ αὐτήν νὰ πέσῃ. Ἡ σφοδρὰ ὄμως πτώσις με ἔσεισε μέχρις ὅστων, ὡςτε ἔπεσον εἰς βραεῖαν ἀναισθησίαν. Πόσον χρόνον εὐρισκόμην ἐν τῇ καταστάσει ταύτῃ δὲν δύναμαι νὰ εἶπω. Ὅτε ἐπανέλθον τὰς αἰσθήσεις καὶ ἠνέφξα τοὺς ὀφθαλμούς, εἶδον ἐμαυτὸν μετὰξὺ ἀνθρώπων, οἵτινες οὐδὲν ἦσαν μεγαλειότεροί μου καὶ ὠμίλουν πρὸς ἀλλήλους τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν. Ἐκ τῆς ἐνδυμασίας αὐτῶν ἀνεγνώρισα ὅτι ἦσαν ναῦται καὶ εὐθὺς ἐγένετό μοι κατάδηλον ὅτι εὐρισκόμην ἐπὶ ἀγγλικοῦ πλοίου. Ἡ χαρὰ ἐπὶ τούτοις μὲ κατέστησεν ὅλως εὐθυμον, ὡςτε ἤρχισα καὶ ἐγὼ νὰ ὀμιλῶ ἀγγλιστί. Ἐκπληκτοὶ ἐπὶ τούτῳ μὲ περιεστοίχισαν οἱ ναῦται. Δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσωσι, πῶς, συμπατριώτης αὐτῶν, κατὰ τοιοῦτον παραδόξον τρόπον περιεφέρετο ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ μοι διηγήθησαν πῶς με ἠλίευσαν. Ὅτε ἤρχισα νὰ κοινοποιῶ αὐτοῖς τὰς πρὸ ὀλίγου συμβάσας μοι περιπετείας, ἔσειόν τινες ἐκ δυσπιστίας τὴν κεφαλὴν, ἐν ᾧ ἄλλοι με ἐξέλαβον ὡς παράφρονα. Ὅτε ὅμως ἔδειξα αὐτοῖς παντοσεῖθ' πράγματα, ἅπερ εἶχον συλλέξει ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Γιγάντων καὶ εἶχον φυλάξει ἐν τῇ θήκῃ μου, τότε ὁ πλοίαρχος ἔδωκε πίστιν εἰς τοὺς λόγους μου, μοι παρεχώρησε δωρεὰν νὰ πλεύσω εἰς Ἀγγλίαν, καὶ ἐφθασα πάλιν εὐτυχῶς μετὰ διημέρου ἀπουσίαν εἰς τὴν πατρίδα μου.

[Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.]

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΠΟΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
ΑΡΧΕΤΑΙ Η ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΙΣ
ΤΟΥ
ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΘΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

κατά μετάφρασιν

του κ. Χαλαλάμπους Ἀννίνου

ΑΘΗΝΑΙ.—ΤΥΠΟΙΣ «ΚΟΡΙΝΘΗΣ» ΟΔΩΣ ΠΑΤΗΡΙΩΝ ΑΡΙΘ. 3